Liceul „Nicolae Bălcescu"
— Pitești —

MLĂDIȚE

Nr. 9
ianuarie 1970

Liceul Nicolae Bălcescu — Pitești

Mlădițe

Nr. 9 — Ianuarie 1970

Cuprinsul:

Tiparul : Intreprinderea Poligrafică „Argeș" — Pitești. Cd. 12 424/1970

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Prof. MARIN BĂDESCU, redactor șef

Prof. CONSTANTIN FULGEANU, secretar general de redacție

CONSTANTIN VĂRĂȘCANU, clasa a XI-a B — secretar de redacție

CĂLIN VLASIE, clasa a X-a A

Prezentarea grafică și tehnoredactarea: Andreianu Gheorghe

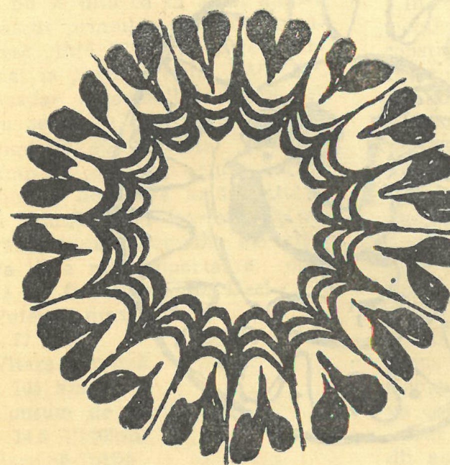
În trecut și astăzi

13 Decembrie 1918

S-au scurs cincizeci și unu de ani de cînd muncitorimea capitalei, la 13 decembrie 1918, ridicîndu-se la luptă împotriva exploatării și asupririi capitaliste, a înscris o minunată pagină de eroism și spirit de sacrificiu în istoria poporului român.

În cadrul luptelor muncitorești din această perioadă un rol important îl ocupă și greva lucrătorilor tipografi. În sprijinul lor au venit mii și mii de muncitori bucureșteni, care, solidarizîndu-se cu ei, au demonstrat pe străzile orașului cerînd mărirea salariilor, libertatea de organizare, ziua de lucru de opt ore, ridicarea stării de asediu și a cenzurii, precum și alte revendicări de factor economic și politic.

Neluînd în seamnă cerințele legitime ale muncitorilor, guvernul de atunci — străin de interesele oamenilor muncii — a dat ordin armatei să tragă în demonstranți. Cădeau pe rînd, străpunse de gloanțele ucigașe, trupurile a sute de muncitori, al căror sînge a înroșit pavajul din Piața Teatrului Național. Mulți dintre ei au fost uciși pe loc, iar alții au murit ulterior. Pe buletinele de deces ale unora dintre cei căzuți, autoritățile burghezo-moșierești au menționat cu cinism: „omor scuzabil".

În timpul măcelului, rafalele mitralierelor, gemetele răniților se amestecau cu cîntecul:

„Frați soldați
Nu ne împușcați,
Că vă sîntem frați,
Frați adevărați..."

După masacru, clasele dominante au dezlănțuit o cruntă teroare împotriva muncitorilor. Dar cu toate măsurile represive luate de autorități, avîntul de luptă revoluționară al maselor n-a putut fi stăpînit. În perioada care a urmat după 13 Decembrie 1918, rolul demonstrațiilor muncitorești și al grevelor, care au culminat cu greva generală din octombrie 1920, a crescut, spiritul combativ al maselor muncitoare s-a dezvoltat, organizațiile proletare s-au întărit. În focul acestor remarcabile bătălii de clasă s-a făurit avangarda marxist-leninistă a clasei muncitoare din țara noastră, Partidul Comunist din România.

Memoria celor răpuși cu cinzeci și unu de ani în urmă, ca și a altor fii ai poporului nostru căzuți în apriga luptă împotriva sîngerosului regim burghezo-moșieresc, este cinstită de întregul nostru popor. Exemplu lor de curaj și spirit de sacrificiu este prețuit și urmat de eroica noastră clasă muncitoare, care luptă neîncetat pentru înflorirea României Socialiste.

CĂLIN VLASIE,
clasa a X-a A

De la lacăt la autoturism

De pe porțile „Uzinelor de camioane“ din Brașov, ies zilnic zeci de „Carpați“ și „Bucezi“, autocamioane atît de necesare pe șantierele noastre naționale. De la Pitești, fluidul autoturismelor „Dacia 1100 și 1 300 inundă drumurile și șoselele țării. Ne mîndrim cu toate acestea, pentru că ele sînt construcții românești. Dar cine nu a văzut pe șosele, pe drumuri de țară sau de munte, cochetele mașini pe care noi le numim „I.M.S.“-uri. Despre „Carpați“ și „Dacia“ poate știți mai multe lucruri, de aceea m-am gîndit să scriu cîte ceva despre produsele „Uzinei Mecanice Muscel“ din Cîmpulung.

Ne aflăm într-un „I.M.S.-M 461“ — ultimul tip de autoutilitară de teren produsă de această uzină — care se îndreaptă spre nordul orașului pe șoseaua națională nr. 75 Cîmpulung — Cabana Voinea. La poalele unui deal pitoresc cu spinarea încărcată de verdeață brazilor și fagilor, se înalță uzina. Acest cadru minunat care înconjură tot atît de minunata uzină musceleană este completat de cursul, printre stînci, al rîului Tîrgului.

Intrăm pe marea poartă a uzinei, iar mașinile scoase de pe banda de montare, sclipind în soare, ne zîmbesc. Aici este parcul de mașini și nu departe se-nalță maiestuoasa clădire centrală a uzinei. Aici se găsesc toate birourile. De aici au pornit atîtea și atîtea invenții și inovații foarte necesare pentru beneficiile uzinei. Parcă Grigorescu s-a născut din nou să decoreze cu o rară măiestrie curtea cu petalele florilor, cu verdeața liniștitoare a brazilor, cu minunate fîntîni arteziene. În fundul curții se-ntind halele de producție. În orice secție ai intra, curățenia este la ea acasă.

Cine s-a gîndit oare în 1885, cînd pe aceste locuri intra în funcțiune o simplă fabrică de hîrtie, că-n 1970 de pe porțile uzinei de azi, vor ieși autoturisme românești. „Uzina Mecanică Muscel“ are începuturi modeste, dar se mîndrește cu faptul că ea a trecut în numai 12 ani de muncă intensă, de la producția de lacăte, la cea de autoturisme. Deci : în anul 1945 fabrica de hîrtie se transformă într-un atelier mecanic unde se produceau lacăte. Producția acestora a ținut pînă în 1947 cînd atelierul se mărește transformîndu-se-n fabrică ce va produce pînă în 1949 aparate portabile pentru stropit și vermorele. Anii au trecut și întreprinderea s-a mărit, s-a modernizat oarecum, trecînd în 1950 la fabricarea de

ringuri și-n '51 la producerea de filiere pentru fabricile textile. În 1953, fabrica devenită uzină, se reprofilează și începe să producă piese de schimb auto ca : lanțuri „Gall“ (produse în perioada 1955—1958), pistoane (produse între anii 1955—1958), cutii de viteze (1955 și producția lor continuă și astăzi) etc.

Anul 1957 reprezintă pentru muncitorii uzinei — ca și pentru noi toți de altfel — un an mare, ce a fost subliniat și resubliniat cu roșu aprins, spre a nu se uita că în acest an s-a născut primul automobil românesc „IMS 57“ după care a urmat la puțină vreme „IMS 59“. Așadar automobilul „IMS 57“ cu seria de fabricație 0001 a împlinit anul acesta 12 ani, timp în care a parcurs 917 000 km. O descriere amănunțită ar fi ridicolă, căci foarte mulți am văzut acest automobil, dar cîteva date mai importante cred că ar fi interesante. Deci :

Puterea maximă . . . . . .
77 cp.
Viteza maximă . . . .
105 km/h
Consum de combustibil . . .
14,5 1/100km.
Sarcină utilă . . . .
685 kg.
Numărul locurilor . . . . .
8 persoane
Numărul ușilor . . . . . .
2 + 1 în spate
Lungimea . . . .
390 cm.
Înclinația pantei . . . . . .
32°.

„M. 57“ și „M. 58“ au fost produse pînă în 1964 cînd a început producția lui „M.461“, autoutilitară de teren cu calități evident îmbunătățite ca, de exemplu : viteza maximă 120 km/h, consum de combustibil 14,5 l. la 100 km, formă elegantă dimensiuni mai reduse, are posibilitatea să urce o pantă elegantă și dimensiuni mai reduse, are posibilitatea să urce o pantă cu o înclinație de 32°. Toată experiența și toate aceste calități vor fi reunite pentru a semna actul de naștere în 1970 a unui nou automobil românesc: „ARO“.240.

În comparație cu alte automobile de tipul lui „M.641“ construite în țări cu industrie automobilistică foarte dezvoltată, automobilul construit aici la poalele Carpaților prezintă calități superioare. În privința consumului de combustibil :

U.S.A. cu „Scout-800“ (în 1967) consuma . . . 16 1/100 km.
Anglia cu „Land Rover“ (în 1967) consuma. . 15,2 1/100 km.
România cu „M.461“ (în 1967) consuma . . . 14,5 1/100 km.
U.R.S.S. cu „Gaz 69 M“ (în 1967) consuma . . . .14 1/100 km.
România cu „ARO.240“ (în 1970 va consuma . . 13,5 1/100 km.

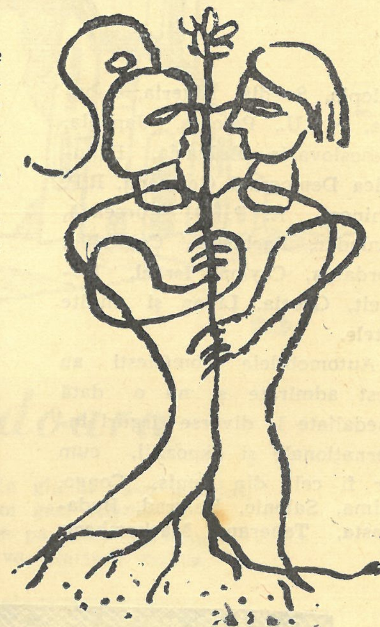
Dar și-n privința vitezei medii automobilele românești sînt superioare celor construite în țări capitaliste :

Anglia cu „Laud Rover“ . . . . 95 km/h
U.S.A„ — „Scout-800“ . . . . 100 km/h
România — „M-461“ . . . . 100 km/h
România — „ARO-240“ . . .

Și tot automobilul românesc are posibilitatea să urce o pantă cu o înclinație foarte mare :

U.S.A. cu „Scout-800“ . . . . 28°
U.R.S.S. — „Gaz 69 M“ . . . . 30°
România cu „M.461“ . . . . 32°
România cu „ARO-240“ . . . . 35°

În anul 1965, cînd încă automobilul de pe meleaguri argeșene nu era cunoscut peste hotare, era exportat într-o singură țară. Calitățile superioare pe care le prezintă : rezistență, viteză mare, consum de combustibil redus, linie elegantă, ținută de mers impecabilă, capacitate mare și sarcina pe care o poate transporta (se ridică la aproape 700 kg) au făcut ca numărul țărilor în care

este exportat „M-461“ astăzi, în numai 5 ani, să crească peste cifra 35. O simplă enumerare a țărilor în care este exportată autoulilitara ne va demonstra

de ce renume se bucură pe piața mondială automobilele produse aici la Cîmpulung: Cuba, Congo, Belgia, Guineea, Olanda,

Etiopia, Suedia, Algeria, Albania, R.A.U., Polonia, Japonia, Cehoslovacia, Bulgaria, Republica Democrată Germană, R.P. Chineză, R. P. D. Coreeană, Ecuador, Pachistan, Columbia, Iordania, Ceylon, Israel, Kuweit, Grecia, Liban și multe altele.

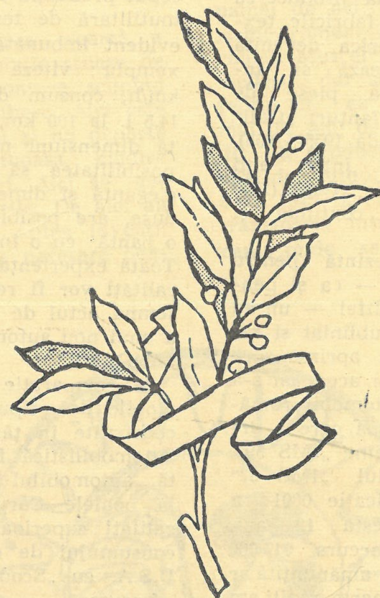
Automobilele românești au fost admirate și nu o dată medaliate la diverse tîrguri internaționale și expoziții, cum ar fi cele din Tunis, Congo, Lima, Salonic, Belgrad, Budapesta, Teheran, Markemberg, Damasc, Poznan, Brno etc. Uzina musceleană duce tratative cu guvernele Italiei, Iranului, Irakului și Nigeriei pentru exportul lui „M.461" și în aceste țări unde deja se găsesc loturi de mașini experimentale.

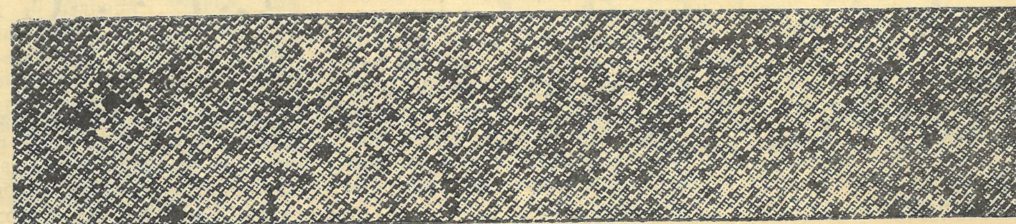
În uzină totul este automatizat sau semiautomatizat; munca lucrătorilor de azi nu se poarte compara cu a acelora din 1957. Mașinile iau naștere pe benzile de montare ca și la Brașov sau Pitești. Producția marfă a uzinei a fost în 1965 de 140%, iar prin eforturile insistente ce se depun, în 1970 ea va crește pînă la 400%. Tot așa de vertiginoasă va fi creșterea la beneficii — în 1965 a fost de 120% iar în 1970 va fi de 200%.

Pentru că sînt obișnuite șoselelor, automobilele de aici, nu fac atîta vîlvă ca cele construite la Pitești, dar cînd de pe poarta acestei minunate uzine va ieși „ARO-240" spre a înghiți kilometrii șoselelor, paginile ziarelor vor fi umplute cu cronici despre noul autoturism, de construcție românească. Muscelenii au cu ce se mîndri și nu se mîndresc numai ei, ci noi toți românii, din orice colț al țării.

Nu pot să închei fără a felicita din toată inima pe harnicii muncitori ai „Uzinei Mecanice Muscel" pentru performanța de a fi trecut de la producția de lacăte la autoturisme, urîndu-le spor la lucru și noi succese.

BOIERU DAN,
clasa a XI-a E

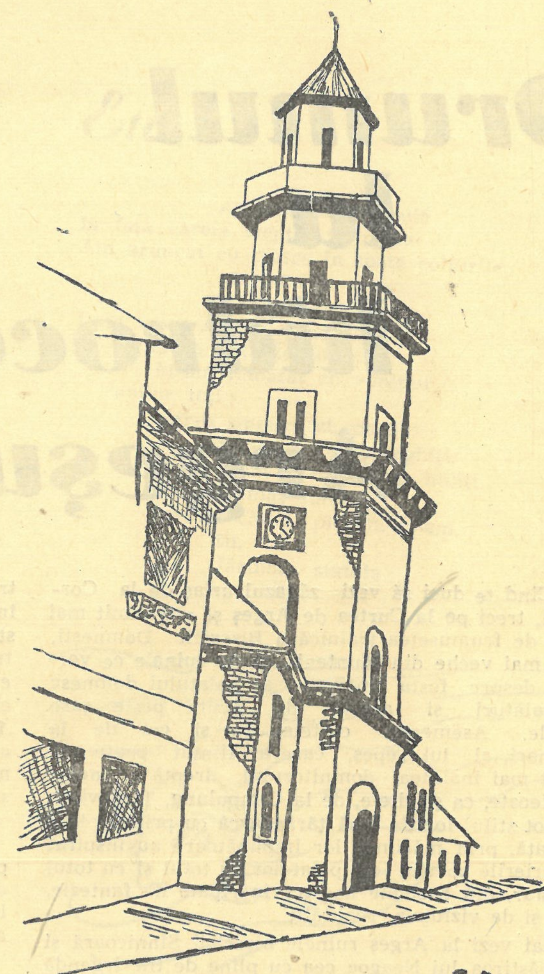

Sorescu Alexandru

clasa a IX-a D

Metamorfoză

M-am născut cu tîmplele pe nouri
Ori m-am uscat în pulberea Saharei,
M-am sup în spațiul hiperbolei
Ca un manechin al lui El Greco
N-am cerut apă și nici pomade,
Nici suflul plumbului în fiert,
Nici nimbul lui Pericle.
Am zămislit din lut o coajă de stejar
Și-am cîntărit o lume într-un ciur
Dorind să prind în plasă tot ce-aevea
Imi apărea în vis de mic,
Și cînd m-am deșteptat în zorii lunei
O Afrodită-n spumă mi-a urzit
Că norii-s tîmplele ce cată-n colb
Un pic de rază, ori de vis anume.

Hunedoara

Pășesc în marele gigant ca-n labirint,
Increzător că voi găsi chemarea
Și voi înscrie pe partituri un imn,
Al veacului, ce va cuprinde marea.

Și văd munții topindu-se-n furnale
Și încleștate trupuri de granit
Peste torenți de jar și de izvoare,
Ca Prometeu stăpîn pe infinit.

In valul de oțel și fontă caldă,
Simt sufletu-mi ce arde mai aprins;
Văd Patria pe schele tot mai-naltă
Sub soarele ce-o-nvăluie-n cuprins.

Invitaţie la călătorie

Drumul la hidrocentrala Argeşului

Cînd te duci să vezi zăgazul uriaş de la Corbeni, treci pe la Curtea de Argeş şi eşti uimit mai intîi de frumuseţea trainică a Bisericii Domneşti, cea mai veche din Muntenia, şi de ruinele ce vorbesc despre fosta măreţie a palatului domnesc de alături şi acesta de acum peste şase secole. Asemenea castele, ca şi cel de la Poenari, al lui Ţepeş, care a fiinţat poate cu mult mai înaintea domnitorului dreptă'ii neînduplecate, ca şi altele, de la Cîmpulung, Tîrgovişte, cu tot stilul lor de casă ţărănească cu pridvor larg în faţă, prin mărimea lor impunătoare au inspirat descrierile poetice ale palatelor cu totul şi cu totul de aur, din basmele noastre înaripate de fantezie, dar şi de viziunea realităţii.

Mai vezi la Argeş ruinele bisericii Sînnicoară şi mănăstirea lui Neagoe cea cu plina de tîlc legendă a Meşterului Manole, gătită acum un secol de către Leconte de Nouy.

Cînd porneşti spre Corbeni, te afunzi în munţii împăduriţi care au adăpostit, ca şi azi, turmele de oi însoţite de păstori cîntăreţi ai codrilor, ai plaiurilor înflorite „guri de rai" şi ai dorului de casă şi de iubită. Codrii aceştia nesfîrşiţi ocroteau pe luptătorii care nu mai puteau ţine piept mulţimii năvălitorilor şi care, retraşi acolo, îşi întăreau puterile şi apoi coborau în văi, la ţară, să-şi recucerească drepturile, pămîntul lor.

Trecînd printre munţii ameţitor de prăpăstioşi, ajungi acolo unde culmile nuntesc cu cerul şi două şiruri de munţi, la cheile Argeşului, se apropiau de parcă se băteau în capete, ca în basme; vedem uimiţi că ele au fost de curînd unite ca nicicînd de iscusinţa şi strădania omului, a muncitorului nostru de azi.

Cînd vezi zăgazul proptit în faţa puhoiului de ape adunate de el, simţi mîndria că eşti om şi că trăieşti azi. Munca impunătoare desfăşurată pentru înălţarea lui cît un munte şi a drumului săpat în stînci, şi care e însoţită de sforţarea presimţită pentru tăierea tunelelor, pe care vin apele în noul lac, e luminată de înţelepciunea ştiinţei, care prevede cît trebuie să fie de puternic zidul de 165 metri înălţime, cît să fie de gros, din ce să fie alcătuit, ce formă arcuită să aibă, precum eşti uimit şi de măiestria maşinilor ascunse la 150 de metri sub stînci, care sub prăvălirile apei scapără lumină şi energie.

Eşti copleşit de înălţimea raţiunii omului care prevede acestea, aşa cum ştie, cu secole mai înainte de a o atinge picior de om, din ce s-a creeat luna, la ce depărtare e de pămîntul nostru, ce mărime are, cînd e în eclipsă şi atîtea altele.

Cînd te duci la Corbeni să vezi minunea ştiinţiei îndrumătoare a muncii nepregetate, ce sileşte natura să servească viaţa civilizată a omului, cum eşti fermecat şi de frumuseţea sălbatică a celor mai inalţi munţi din ţara noastră şi de vraja folclorului său, visezi, împrejurul lacului creat de om, împădurirea stîncilor cu brazi şi zidirea de case mari care să adăpostească pe admiratorii frumuseţilor naturii, palate mai moderne decît cele din jurul lacurilor elveţiene şi italiene.

Şi atîtea alte farmece te încîntă în timpul drumeţiei la Cheile Argeşului. Iar cînd cade noaptea cu umbrele ei, nu mai simţi înfiorarea misterului singurătăţii, la gîndul luminii ce izvorăşte de aici, din stăvilarul uriaş. Atunci te pătrunzi şi mai mult de datoria de a lupta pentru pace, spre a apăra comorile acestea şi atîtea altele ce s-au făcut şi se vor mai făuri de poporul nostru condus de orînduirea cea dreaptă, socialistă.

Veniţi să le vedeţi !

Prof. DIMITRIE AL. NANU

Alin Alexandru Parolea

clasa a XII-a A

Eu

Eu,. . .
Ce sînt eu ?
O mînă de lut, ceva trecător
Hrănit cu poveşti, mereu visător,
Cuprins de durere şi dor
Asta-s . . . Eu.

Obsesie

Îmi picură-n suflet dangăt de clopot
mă arde, mă doare...
Tot urcă şi bate mai tare;
mă doare.

Paşii mărunţi aduc mai aproape
de groapă.
S-a dus dintre vii, în iad sau în cer;
Preotul slab, cu glasul solemn,
cristalin
încheie cu, doamne în cercuri
primeşte-o,
Amin.
Sicriul pe sfori îl coboară
Mama o plînge, o strigă,
ar vrea s-o mai vadă
ultima oară.
Însă...
Pămîntul o-nghite
în dangăt de clopot.
şi-n clocot.
de voci !

Eu

Am sfărîmat statuia
în faţa căreia treptat se pleca.
Am aruncat cu pietre în toate colţurile
pămîntului.
Vîntului,
i-am cerut să-mi poarte
fapta în cetăţile toate.
M-am îmbătat cu veninul
anilor toţi;
Într-o singură zi, poţi,
Pămîntule, să mă-nghiţi.
Demoni şi zei fi-veţi huliţi
Am sfărîmat statuia
în faţa căreia plecatu-m-am.
Eu,
am sfărîmat statuia
crezului meu.

Gînd păgîn

Mă rup de legea voastră,
Îmi sfarîm lăcaşul sfînt;
Huluit de toţi trăi-voi,
La margini de pămînt.
Înalţ în glasul meu
Dispreţ spre Dumnezeu,
Spre tot ce e minciună.
Durere, chin şi ură.

Constantin Vărăşcanu

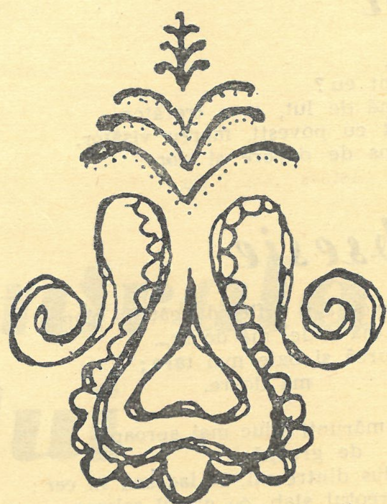
clasa a XI-a B

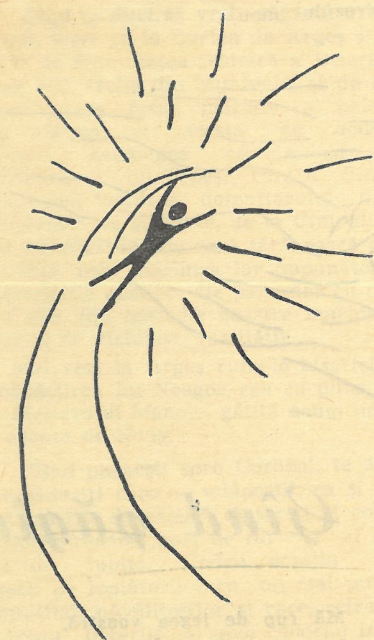
Nu mai sînt eu...

Nu mai sînt eu copilul însenínat 'a faţă
Cînd trimiteam pe apă vapoare de hîrtie,
Privindu-le cu drag pînă ce-n deasa ceaţă
A timpului intrau, ca să nu mai revie...

Nu mai sînt nici adolescentul cu ochi rîzători
Ce îmi clădeam din vise palate de lumină
Şi semănam în ele tot felul de comori,
Ca nişte flori frumoase-ntr-o grădină.

Sînt tînărul care păşeşte către viitor
Cu elanul cu care se-avîntă spre înălţimi,
Bătînd cu spor din aripi, un şoim în al său zbor,
În văzul avîntatelor mulţimi.

EPIGRAME

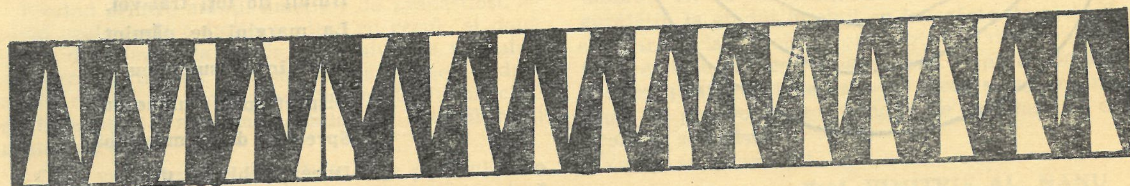
Unui elev fumător

(variantă)

„Carpaţi", Sinaia", Litoral",
Că sînt ţigări oricine ştie;
Tu, însă, ştii ceva mai mult:
Fumînd, înveţi şi... geografie.

Unui fotbalist

Te lauzi că dai multe goluri?
Foarte frumos din a ta parte,
Însă jucînd prea multe meciuri,
Să nu dai goluri şi la... carte.

Bogdan Udrişteanu

Priviţi păsările cerului

Priviţi păsările,
Priviţi păsările cerului
Cu trupul în mii de culori,
Pe aripa vîntului!

Ele poartă în suflet
Umbra pădurilor,
Apa izvoarelor,
Cîntecul vieţii,
Soarele dimineţii.

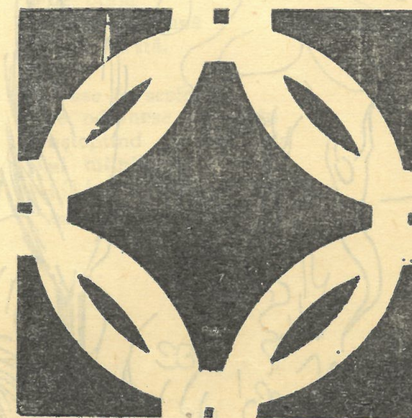
Iubiţi păsările,
Mici mesageri călători
În lumea de sus,
În lumea de vis!

Pripiţi păsărerile
Ce zboară-n văzduh,
Ce fîlfîie lin
Şi dispar,
Priviţi-le ca pe un dar!

Ascultaţi-le cîntecul de dor,
Ascultaţi marea şi munţii,
Cum cîntă în cor!
Priviţi păsările cerului,
Priviţi viaţa seninului,
Veşnicului cer!

Am găsit fericirea

Am bătut la porţile pămîntului,
Şi-am strigat:
„Primeşte-mă şi pe mine,
Cel ce-am visat
C-o să văd fericirea în altă lume!
. . . .
Am căutat-o printre valuri pe oceane
Dar peştii egoişti au strigat:
Aici sîntem noi fericiţi.
Am urcat apoi spre imensul senin,
Însoţit de zburători ne-ntrecuţi,
Dar şi ei fîlfîind au strigat:
Aici sîntem noi fericiţi;
Am sfredelit privind arzător,
Universul spart în culori,
Căutînd în zadar fericirea,
Ş-atunci umilit m-am întors
Pe pămîntul de care voiam să m-ascund,
Şi-am strigat,
Şi porţile s-au deschis,
Şi-am găsit fericirea.

Gabriel Rădulescu

clasa a XI-a E

Dedicație

Lumină de stea, fărîmă de astru,
Venită pe lume în drumul spre viață,
Îmbraci în visare pămîntul și cerul.
Pîlpîind ușor vibrezi cu putere
Și zeci de lumini în jurul tău semeni.
Din lucirea-ți plăpîndă
Am luat o rază;
Și acum urmez poteca ta,
Prin viață o lărgesc,
Dar am s-ajung lîngă aceeași palmă de verdeață,
Unde trupul tău fără suflare seamănă cu pămîntul,
Care ți-a dat viață,
Și te-a făcut rugul la care mă-nchin.

Ploaie de vară

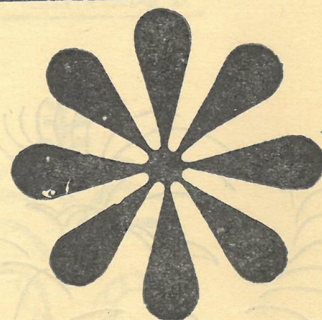
Lungi vedenii paparude trec peste cîmpii,
Sparg văzduhul, se pogoară-n țipăt de copii.

Iată-n vîrfuri de pădure norii s-au oprit,
Rodul în sămînță cheamă cerul la iubit.

Zeul vine de:unînd printre stropii grei,
Jos, Zeița Terra lasă lung parfum de tei.

Zi de vară — triumfal — abur de pădure,
Sparge rotocoale-albastre-n măgra cu mure.

Dédicace

Lumière d'étoile,brin d'astre
Venue au monde, en route vers la vie
Tu revêts en rêverie, la terre et le ciel.

Scintillant légèrement, tu vibres avec
force
Des dizaines de lumières, tu répands tout
autour (De toi.)

Et maintenant je suis ton sentir et
l'élargis, par la vie,
Mais j'arriverais auprèes de ce coin de
verdure
Où ton corps sans haleine ressemble à
la terre
Qui t'a donne la vie, et en a fait le
bûcher auquel je m'incline.

Cu gîndul

De merg pe drum
Și-i soare azi,
Vin amintirile-ntr-o horă.
O! prin stejari cresc țevi de tun,
Și șuierat de păsări negre
Răstoarnă crengile de-alun
Bostani și vrejuri dureros
Se-agață-n holda risipită,
Și moare iarba la izvor
De umbră multă năpădită.
Dar mă rotesc spre timpul meu
Smulgîndu-mă din vifor surd.
Și cu lumină spăl cărarea
Și în lumină curg prelung.

Călin Vlasie

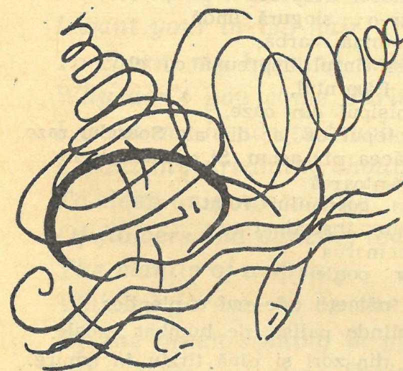
clasa a X-a A

Ritual

Trec holdele
ca niște fete frumoase
cu sînii goi
sărutînd tîmplele
înfierbîntate
ale ploilor solare.
Dureros sună pe poteci
verdele sfîșiat.

Vis

Se făcea că eram pe plajă
îngropat pînă la brîu
în nisip.
În mîini țineam un șoarece alb
și-l mîngîiam pe cap.
Prin aer teceau în galop
cai orbi în chip de comete
cu cozile înnodate
de gît.
Peștii morți
călăreau cămile de apă
cu cocoașele singeride.
Apoi a venit o pisică
leșinată
și mi-a furat
șioricelul cel alb.

Marină

Trec cu spume la gură
caii cu ochii speriați
ai vîntului
înhămați la corăbii.

Obosite îngenunchează
pe plajă
cămile de apă
fără vîrstă.

Oase de scoici
se odihnesc pe nisip
așteptînd sărutul cald
al mîinilor.
(O! cum sună în palme
oasele scoicilor)

Alexandru Sorescu

clasa a X-a B

Dorință

Tinerețea e-a noastră,
E-a lor, a copiilor,
E a voastră
Și a tuturor.
Doresc să nu dorm
S-o văd trăind veșnic,
De o parte-ntre cerul deschis
Și zbuciumul mării,
De alta, între abis
Și ecoul zării.
Doresc să nu dorm,
Să trăiesc un vis etern.
S-adun din mine gînduri
Și slove s-aștern;
S-o pot descrie așa cum arată,
Nu ca un Zeus sfîrșit în Olimp,
Ci ca un zîmbet nemărginit de fată
În spațiu și timp.
Doresc să nu dorm
Și s-o pot vedea
Oricum și aievea,
Să-i simt gingășia,
Încrederea, elanul și tăria
Și-ntreaga ei fire,
Înțelepciunea vieții
Să-i fie menire.

Drumeție

Am adorat în viața mea
Susurul apei și floarea.
Am tresărit în clinchet de izvor,
M-am războit cu duhul norilor
Și-am rîs în pîrgul cîmpului rotat . . .
Și-acum, mi-e inima bogată,
Că pot cuprinde zarea toată
Cu miros de pîine caldă;
Am adorat în viața mea
Înălțimea, chemarea spre vis, încîntare și dor,
Ecoul sălbatic al văilor,
Comorile munților și părul lor nins,
Străbun și darnic decor . . . .
De-aceea urc și urc mereu,
Prin umbra cetinii de brazi,
Spre piscul zilelor de azi.

Stropul

Din prolificul izvor al gîndurilor,
Se naște un singur șuvoi
Ce-și ia drumul înapoi
Spre geneză, în laboratorul plasmelor,
Al infinitului incandescent.
Spre viața care nu există decît în coagulare.
Va reuși să curgă el oare
Printre camicane și praguri
Pe o albie abia în formare? . . .
În cursu-i năvalnic, un strop se oprește,
Parcă un foșnet s-audă, sau gungur de rîndunea,
Căci doru-i fierbinte acum se topește,
La gîndul că ar putea,
Răcoarea umbrei de-acasă c-un picur s-o soarbă,
Să scalde-ntr-o singură undă
A Lumii lumină oarbă;
Iar iubirea și cîntul împreună cu el
Să rodească Pămîntul,
Să cearnă nisipul din oaze,
Să stingă potopul de jar din ale Soarelui raze
Cum nu o făcea pîn-acum. Și ar mai dori,
Înapoi să se-ntoarcă
La rădăcina gorunului rotat,
De care-acum înstrăinat
Își simte chemarea.
Și-a zărilor poale
Troienite-n nămeții de puf ai plopilor,
Cusute cu blînde pajiști de bumbac moale,
Să le sărute din zori și pînă tîrziu în amurg,
Ca toate undele care prin milenii se scurg.

Nicolae Cristescu

clasa a X-a C

De ce nu vii, primăvară?

De ce nu vii, primăvară ?
Aș vrea să te string la piept
Și să mă mingîie păru-ți răzvrătit și-mbietor...

De ce nu vii, primăvară ?
Să-mi plimb mîinile prin părul tău,
Să-ți înțeleg privirea și să adorm pe
bancă lîngă tine . .

Pe banca unei primăveri
Pe care o prevăd sinteză a verdelui
din ochii tăi . .
De ce nu vii primăvară . .

Why don't you come Sgring ?

Why don't you come Spring?
I want to squeeze you at my breast,
I want your luring hair
To charm my burning brain.
Why don't you come Spring?
I want my hands to touch your hair
I want my dreaming thoughts to sleep
To sleep on your mantle
Of flowers and dancing leaves,
The mantle of a spring
Which I foresee to be the synthesis
Of the green shining in your eyes...
Why don't you come Spring...

Stroe Viorel

clasa a X-a E

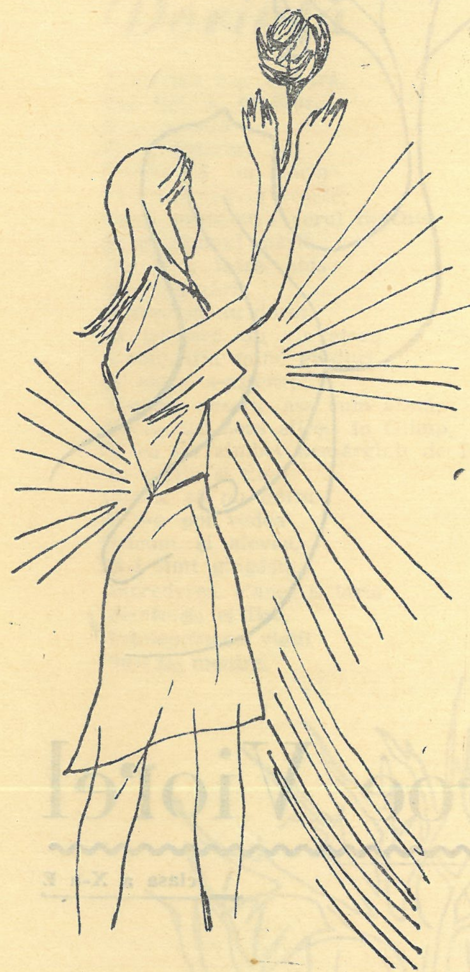
Nocturnă

Și ziua-ncet zbură spre aștri
Lăsînd al nopții dulce văl
Să-mbete pe copii cu somnul
Iubitului lor „Moș" domol.

Pe-a nopții-naltă boltă înstelată,
Parcă se-aude susur liniștit.
E melodia aștrilor ce-n depărtare
Trimit Pămîntului o salutare,
De la Zevit.

Nicolae Țunduc

clasa a X-a E

Iubesc acest pămînt

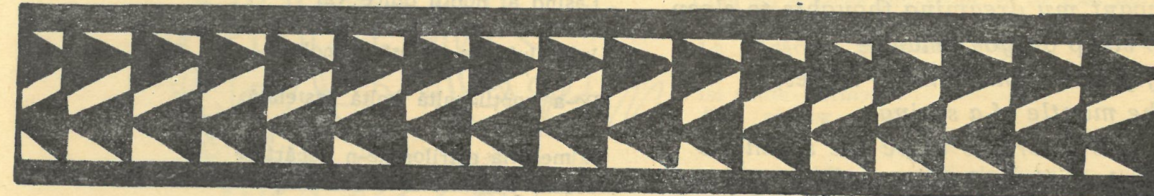
Iubesc acest pămînt, de neuitat,
Căci eu aici am învățat
Să merg, să cînt și să iubesc
Tot ce-i frumos, tot ce-mi doresc

Căci doar o viață el mi-a dat,
Un chip frumos de neuitat
M-a cucerit, m-a fermecat
C-un zîmbet cald, de neuitat.

Iubesc acest pămînt de neuitat
De care eu m-am depărtat,
M-am înălțat mereu mai sus
Făcîndu-mi-l doar un supus.

Din care-am luat tot ce am vrut
Și-am învățat tot ce-am putut.
O carte-a fost și-am învățat-o toată,
Făcîndu-mi viața minunată.

Iubesc acest pămînt, de neuitat,
Căci eu aici am învățat,
Să merg, să cînt și să iubesc,
Tot ce-i frumos, tot ce-mi doresc.

Stelică Ghiță

clasa a X-a H

Albina

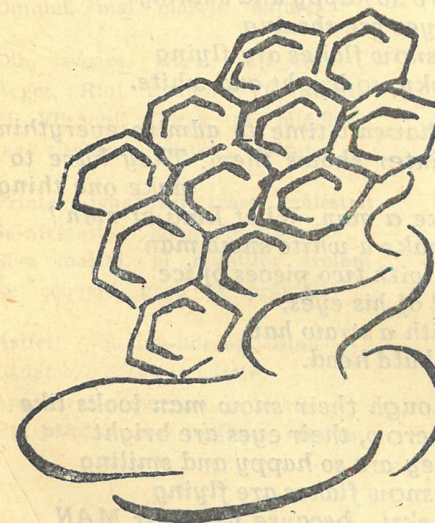
Ți-am zărit într-o tulpină
Cum zăcea cuprins de soare
Trupușorul tău, albină,
Fără pic de răsuflare.

Am crezut că vreo adiere
De pe floare te-a răpit
Iară tu fără putere
Ai căzut și... te-ai rănit

Ești aici „de-o veșnicie",
Nu e nimeni să te plîngă,
Tu ești singură, pustie,
Viața începe să se stingă

Mult ai vrea să mori odată
Dar la piept ca o comoară
Ții mai strîns ca niciodată
Ții un solzișor de ceară !

Îns-așteptați, așteptați să vină
Lîngă tine surioara
Ca să-ți ducă din grădină
În sălașul tău, comoara !

Zîna nopților

Zîna nopților frumoasă, pe ce boltă strălucești,
Unde ți-e privirea caldă cînd adesea ne zîmbești?

De ce farmecul iubirii fără tine a pierit?
Zîna nopților frumoasă pe ce boltă te_ai oprit ?

Gheorghe Vrăbiescu

clasa a X- a S

Omul de zăpadă

Azi, s-a transformat în zăpadă,
Ploaia de ieri, în torente.
Totul este sub zăpadă,
Şi copii, cred, stau în casă,
Pentru că e frig şi vînt.

Dar doi copilaşi, pe care gerul
Nu i-a putut ţine în casă,
Au ieşit în zăpadă...
Ei sînt fericiţi şi zîmbesc,
Şi ochii lor strălucesc,
Pentru că fulgii de zăpadă
plutesc
În cer, aşa strălucitori şi albi.

Ei nu au timp să admire tot
ce iarna le arată:
Ei un lucru trebuie neapărat să
facă :
Să facă... un om. Ce fel de om?
Un om alb de zăpadă,
Cu două cristale de ghiaţă
În loc de ochi, şi cu o pălărie
de paie.
Pe capul său pleşuv.

Şi chiar dacă omul lor de
zăpadă.
Ca o sperietoare arată,
Ochii lor strălucesc,
Şi ei sînt aşa de fericiţi, şi
zîmbesc.
Pentru că fulgii de zăpadă, în
cer, plutesc...
Pentru că au un om al lor.

The snow man

It rained in torrents yesterday
But the rain turned into snow today
The snow has covered everthing
And the children are indoors, I think
As it is very cold and wind.

But two little boys
Whom the frost
Couldn't keep indoors
Are coming in the snow...
They are so happy and smiling
Their eyes are shining
As the snow flakes are flying
In the sky, so bright and white.

Theyr haven't time to admire everything
The winter shows them. They have to
make one thing :
To make a man. What king of man ?
They make a white snow man
A man with two pieces of ice
Instead of his eyes,
And with a straw hat
On his bald head.

And though their snow man looks like
A scarecrow, their eyes are bright
And they are so happy and smiling
As the snow flakes are flying
In the sky... because it's their MAN.

Foşti elevi şi profesori ai liceului, alături de noi

Prof. Dimitrie Al. Nanu

Lumina

Voi, piraie, vieţii îmbietoare,
Din Negoiu şi din Moldoveanu,
Din Zănoaga, Padina, Podeanu,
Cum doiniţi pe văi a sărbătoare !

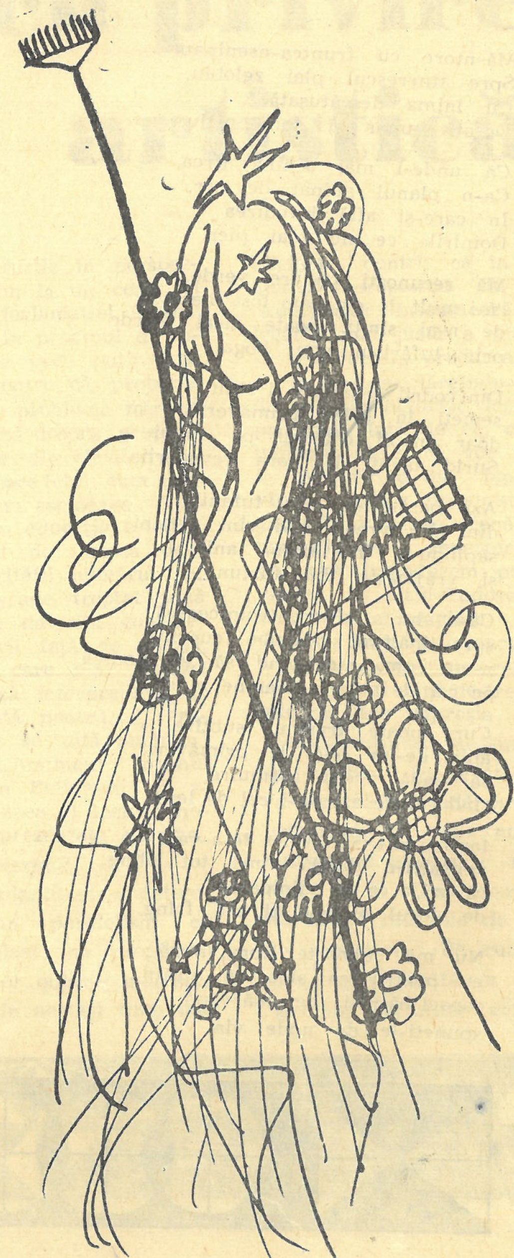
Cîte cîntece înalte izvorăsc
Înspumata clocotire-a voastră !
Cuci, privighetoarea cea măiastră
Farmecele voastre preamăresc.

Adăpaţi făpturile pădurii
'Nvioraţi stejari şi brazi şi fagi
Nu ştiurăţi cît veţi fi de dragi
Omului, mai marele naturii.

Din izvoare, rîuri v-aţi făcut —
Argeş, Rîul Doamnei, Cumpeniţa
Şi Vîlsanul, Cerna ca mlădiţa,
Iar cleştarul vostru, abătut

Printre jgheaburi trase măiestrit
Se-nfrăţeşte-n lacul din Corbeni
Şi-n maşini, ai munţilor troieni
Se coboară greu şi prăvălit.

Astfel duduie-ndesat uzina
Dădătoare de electricitate;
Apa varsă-n marea-i bunătate
Pe pămînt şi-n suflete lumina.

I. Constantinescu

Dorința

Mă-ntorc cu fruntea-nseninată
Spre tinerescul plai zglobiu,
Cu inima descătușată
De-atît amar și dor pustiu.

Că unde-i mai senină firea,
Ca-n planul aninat de cer,
În care-și află izvodirea
Doinirile ce nu mai pier.

Mă recunoști pădure verde,
că-i mult de cînd am fost plecat:
de n-ai simți, poate m-ai pierde
prin tufărișul nou, bogat.

Din codrii de arțari și ulmi
semeți în briza primăverii,
doar jnepii cățărați pe culmi
Surîd tăcuți la hora revederii.

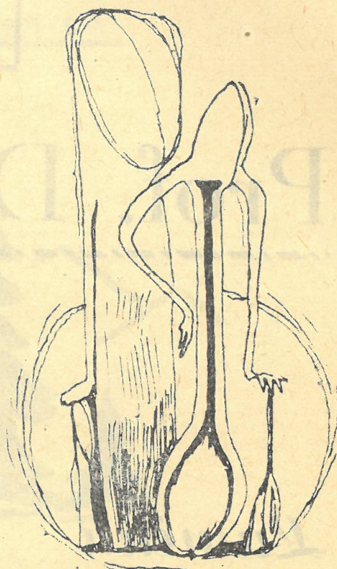
Azi pasămite doar tufanii
din alte vremi mai sînt goruni,
săpîndu-și în tulpină anii
și vrăjmășia din furtuni.

Că-n lupta dîrză, voinicească
spre înălțimi de nou cuprins,
n-au cum, nici cînd să recunoască
pe cel de azi, de toamne nins.

Cum poate frasinul subțire,
abia de-un pîlc de primăveri,
să vadă vre-o asemuire,
cînd cel de azi nu-i cel de ieri.

Iar frunzei cu-n velet de-a vară,
degeaba-n dungă-i mă tot plîng,
că azi, ca și odinioară,
de dorul ei zac și mă frîng.

Nu mă cunoaște flora nouă;
eu pentru ea sînt un străin;
copaci bătrîni, rogu-mă vouă,
spuneți-le de unde vin.

Și cine sînt. Că nu se poate
să mă lăsați acum stingher,
în raiul vostru-n care toate
mă-nvăluiesc cu-n cald mister.

Voi, paltinii cu frunza lată,
stejari de-o vîrstă, fagi de-un rînd,
sub care poposeam odată,
un dor prin doină îngînînd,

De auziți doinire nouă
rostită-n murmur de izvor,
veți desluși, cu geana-n rouă,
pe vechiul om robit de dor.

Și stînd la sfat cu tineretul
dumbrăvilor ce mă vrăjesc,
s-adăpostiți la voi pe bietul
pribeag bătrîn, atît doresc.

De mă primiți, îndoi genunchiul
pe rădăcinile de-un veac,
și vă cuprind în brațe trunchiul,
de voi să nu mă mai desfac.

Ca tot sub umbra unde tihna
păzită e de fagi și brazi,
nestinsul dor să-și afle-odihna,
cînd n-oi mai fi nici chiar ce-s azi.

Prof. D. Mateescu

Puncte de vedere cu privire la munca artistică

Activitatea teatrală din licee se desfășoară în cadrul a ceea ce se numește pretențios cerc dramatic, titlu care implică răspunderi referitoare numai la rezultatele scenice, la spectacole, fără să se țină seamă de faptul că însăși munca de pregătire a unor asemenea manifestări îmbracă în cele mai dese cazuri forme de instrucție și educație și că numai simpla pregătire constituie în felul acesta o realizare. Încercînd să ne explicăm, precizăm că după metoda devenită clasică în teatru prin care interpretul trebuie să întocmească în prealabil o caracterizare serioasă a eroului căruia îi va da viață, în cadrul muncii noastre cu elevii iubitori ai artei dramatice, am pus în scenă piesa într-un act „Poveste studențească" de M. Serbul, realizînd pentru început adevărate lecții de literatură pe viu, în care de data aceasta, există o atmosferă mai degajată decît la clasă și colaborare unanimă la discuții.

Privind lucrurile în perspectivă ne gîndim la un cerc al iubitorilor declamației, manifestare care, în procesul de învățămînt, este prea puțin luat în discuție pentru că, probabil, apare ca o problemă minoră. Vorbim adesea despre greșelile de ortografie ale elevilor dar niciodată despre felul cum pronunță, deși un asemenea deziderat intră în educația estetică. Poate tocmai de aceea de-a lungul școlarității numărul recitatorilor scade treptat pînă la dispariție datorită considerației derizorii față de poezie, considerație care s-ar tălmăci prin aceea că interpretarea ei este rezervată pentru... grădiniță. Oare se uită amănuntul că la „Junimea" primul interpret era Eminescu și atunci cînd făcea el lectură noilor creații prezentate era moment sărbătoresc?

În cele planificate, interesîndu-ne un paralelism cu munca la clasă, ne propunem atacarea unor obiecte mai spinoase, dar în același timp mai eficiente, pentru că în ultimă analiză apropierea de erolul interpretat înseamnă înțelegerea mai justă a autorului, în felul acesta predarea literaturii în liceu, lărgindu-și aria dincolo de hotarele lecției propriu-zise. Iată de ce, cu toate impedimentele ce vor decurge în mod firesc din faptul că vîrsta elevilor presupune stîngăcie în jocul de scenă, nu ne vom sfii ca în repertoriul nostru să-i introducem pe Delavrancea („Hagi-Tudose") și chiar pe Caragiale („Conu Leonida față cu reacțiunea").

Deoarece desfășurarea acestei activități fără ieșire în public ar lăsa impresia de frumoasă inutilitate ne-am ales și un public înțelegător, care va veni să ne vadă puterile ne urmărindu-ne unde nu ne-am realizat, ci pentru a se convinge că în școala noastră există forme multiple de căutare, de cercetare, de cunoaștere; piesa va fi jucată în premieră în fața părinților elevilor.

Prof. Dan Gheorghe

Aspecte ale activității sportive actuale în liceul „N. Bălcescu"

Activitatea sportivă a devenit o problemă de larg interes a lumii actuale, a generației noastre. Sportul constituie o activitate tot mai prezentă, cu influențe tot mai pregnante în preocuparea cotidiană a omului.

Astăzi, în secolul vitezei și electronicii, al cosmosului, atomului, și al confortului generat de îmbunătățirea continuă a standrardului de viață, de sănătate și dezvoltarea armonioasă a individului ocupă un loc central. De aceea a căpătat o importanță covîrșitoare și de netăgăduit exercițiul fizic practicat pe scară mondială de la sugari pînă la octogenari, ca mijloc de bază pentru menținerea și întărirea sănătății, pentru mărirea longevității și pentru creșterea substanțială a productivității muncii.

Mai mult decît atît, sportul în preocuparea actuală a omului, a devenit un element indispensabil al personalității sale.

Amploarea pe care a luat-o în ultimii ani mișcarea sportivă nu poate fi exprimată concret decît cifre și statistici, care demonstrează convingător că în vîrtejul civilizației actuale, sportul a devenit un lucru necesar.

Prin natura și frumusețea sa această activitate practică atrage o uriașă masă de oameni în practicarea ori, pur și simplu, în vizionarea ei. Pentru că la nici un spectacol de orice natură ar fi acesta nu se adună atîția spectatori ca la manifestările sportive și pentru că întreaga lume este de acord, cu aceasta, s-a ajuns la concluzia că sportul este o artă prin însăși desfășurarea sa; de aceea peste tot, în lume se creează condiții din ce în ce mai bune atît slujitorilor cît și partizanilor acestei arte.

Sănătatea sportivă este urmarea unui efort constant și tot mai susținut pentru practicarea în masă a sportului, prin găsirea unor game tot mai variate de mijloace puse la dispoziția tuturor celor care vor să practice sportul. În această direcție sportul școlar devine veriga de bază, primordială și decesivă în realizarea unei activități sportive naționale.

Liceul nostru se bucură de prestigiu printre liceele cu frumoase tradiții sportive în țără. Echipa reprezentativă de baschet a liceului a obținut titlul de campioană a R.S.R. la campionatele școlare și de juniori în anii 1967-1968—1969. În campionatul diviziei școlare care se desfășoară actual este cîștigătoarea de serie și se întrevede succesul suprem și în anul 1970.

Echipa de gimnastică, campioană școlară în 1967, a continuat în 1968 prin cîștigarea titlului de campion absolut prin elevul Predescu Gheorghe din clasa a IX—a A. Componenții echipei de gimnastică au intrat în posesia Cupei Federației Române de gimnastică cîștigînd un important urcuș pe paln național. Din rîndurile sportivilor liceului un mare număr de talente au intrat în componența loturilor noționale: Teodorescu Ion în lotul național de gimnastică, Predescu Ion în lotul sperantelor olimpice la gimnastică, Corbu Carol în lotul național de atletism, Anghel Cristian și Pascaru Stelian în lotul național de tineret la baschet.

Un număr de 32 de sportivi-elevi ai liceului, au îmbrățișat cariera de profesori de educație fizică contribuind la îmbunătățirea mișcării sportive din țară noastră.

Activitatea sportivă în școala noastră se caracterizează printr-o luptă continuă și ascendentă, pentru progresul fiecărei ramuri sportive în parte, pentru obținerea de rezultate cît mai bune pe plan național. Printr-un efort comun, al nostru, al cadrelor didactice, al vostru, al masei de elevi, ne vom vedea dorințele împlinite: vom gusta „Victoria"; e prea frumoasă pentru a renunța la ea!

SPORT • SPORT

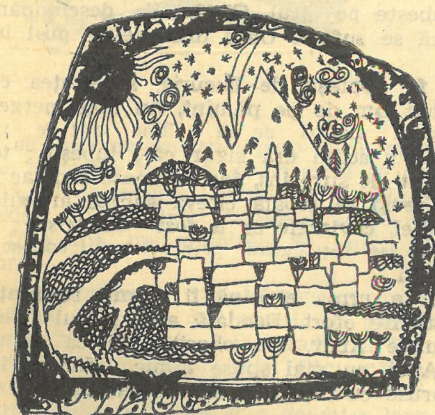
Tineri prozatori

Bogdan Udrișteanu

clasa a XI-a B

Două inimi bat din nou alături

Alerga din ce în ce mai repede, respira cu greutate, privea înainte cu chipul răvășit. Pierduse în zăpadă fularul fără să observe. Bocancii mari de skii îl împiedicau, transpiră, acum pulovărul pe gît îl sufoca. Părăsi șoseaua. Pentru a scurta drumul o luă de-a dreptul prin nămeții ce-i treceau de genunchi. Cintinuă acea alergare disperată. În minte i se succedau cu repeziciune faze neterminate: „De-aș ajunge odată; Sînt singurul vinovat; Trebuie să ajung; o voi salva; Sînt vinovat; Nu trebuie... ! De ce ea? Era un delir, dar un delir conștient, dacă se poate spune așa ceva.

Inainta în marea albă, soarele și strălucirea zăpezii îl amețeau; închise ochii pentru o clipă, dar imediat își zise că va ajunge prea tîrziu. Îi redeschise și continuă drumul. Fața i se congestionă, mîinile îi deveniră fierbinți, aruncă mănușile; picioarele în pantalonii îmbibați cu apă deveniră grele ca plumbul, nu-l mai ajutară. Se prăbuși în zăpadă. Crezu că nu se va mai ridica.

Într-o clipă, văzu în fața ochilor întreaga întîmplare; ceasul care-l trezi cu zbîrnîitul strident în această dimineață însorită de vacanță, pregătirea minuțioasă pentru plecarea în munți, nerăbdarea cu care a așteptat această clipă. Apoi o văzu pe Sanda cu părul ei blond cîrlionțat, cu veșnicul zîmbet în colțul buzelor, mai veselă în acea dimineață fatală ca niciodată. Imaginea feței cu obrajii înroșiți de ger, cu ochii albaștri, parcă-n ton cu canadiana de fîș, îi rămase întipărită. Apoi văzu sania-n viteză, bradul, auzi țipătul fetei.

Dar ea acum... nu-și contiuă fraza, scoase un geamăt, acum simțea o înțepătură groaznică deasupra genunchiului stîng. Trebuie să ajung. De n-ar fi prea tîrziu! Se ridică cu greu, acum înainte cu pași mărunți, făcea eforturi vizibile. Din ochi, i se revărsau lacrimi de durere. Picioarele deveniseră un chin, urma de pe zăpadă arătat că era tras cu greu.

Se gîndea la Sanda, la gingășia ei, la frumusețea ei tulburătoare și vedea din nou izbitura saniei; strigătul acela acum îl îngrozea, îl scotea din minți, îi părea neomenesc. O lăsase acolo nemișcată, alături de cei ce asistaseră, de cei pe care acum îi ura, pentru că nu-l lăsaseră s-o ia cu el, dar ei aveau dreptate.

Îl cuprinse teama, îi păru chiar c-o aduce strigîndu-l. Încet, își reveni, își șterse broboanele reci de sudoare, continuă drumul. Trebuia să ajungă la vilă, să dea un telefon, să anunțe salvarea, s-o readucă la viață.

Începu să ningă cu fulgi mari, vremea se întunecă, vîntul îi aruncă în față fulgii ce-l bicauiau fără milă. Ajunsese la capătul puterilor, nu mai putea să meargă. Se împiedică și

căzu din nou în zăpadă. Își dădu seama că lovitura îl atinsese și pe el, la început nu simțise genunchiul amorțit, acum nu mai putea suporta durerea.

Printre fulgi, zări acoperișul de omăt al vilei căutate, răsuflă ușurat; uită un moment de durere, pe față i se ivi o undă de speranță. Încercă să reia lupta dar nu reuși să scoată decît un geamăt prelung. Își dădu seama că nu va putea merge mai departe. Acum cînd era așa aproape!

O văzu din nou pe Sanda în mijlocul zăpezii, prăbușită. Trebuia s-o salveze, era doar buna lui colegă, singura care-l ajutase, singura care-l înțelegea.

Imaginea fetei îl determină să facă o nouă încercare. Cu o ultimă sforțare se ridică, își învinse durerea din nou, dar în ochi i se putea citi expresia suferinței.

Fu găsit în apropierea vilei sleit de puteri. În timp ce era purtat pe brațe, îngăimă cîteva cu vinte, întrerupte de pîhîitul respirației.

Ultimele cuvinte rămaseră clar, avînd nuanța rugăminții „Vă implor salavați-o! N-o cunoașteți pe Sanda... Sanda iartă-mă". Acum putea să plîngă; lacrimi fierbinți se prelingeau pe obrajii reci.

Era obosit, tare obosit, dar satisfăcut: reușire! Acum era mai puțin obsedat de acele gînduri înfricoșătoare. Și-o închipuia pe Sanda aflată în afara oricărei primejdii. Își aminti plimbarea prin parcul înzepezit, din ultima săptămînă; atunci îi păruse mai frumoasă ca oricînd; roșeața obrajilor ei contrasta atît de puternic cu albul zăpezii, voioșia ei îl molipsise. îl scoase din veșnica-i meditație.

Vedea din nou delicata siluetă, pe care-o admirase în acea seară răcoroasă de decembrie, mlădiindu-se printre copacii parcului. Îi vedea părul buclat, răsfirat în evantai de unduirile vîntului. Îi auzea glasul plin de vioiciune și drăgălășenie, deși nu se asemăna cu cel al Sofiei Loren, sau cu al altei vedete de ecran. O simțea alături ca-n acea seară de decembrie friguros, cînd inima îi bătuse cu atîta putere și cînd obrajii i se înroșiseră (nu din cauza gerului!). Atunci o întrebase în timp ce se apropia:

— Sanda vrei să mă asculți puțin?

Fata păru surprinsă, își opri jocul printre copaci, apoi își reveni, păru mai veselă; își continuă jocul de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

Andy se întreba dacă înțelesese. Își îndreptă privirea spre ea, pentru o clipă: simți privirea fetei alunecîndu-i pe ograz, o simțea arzătoare, la fel ca iubirca lui. Dar apoi dispăru.

— Sanda voiam să-ți spun că...

— Lasă Andy o să-mi spui altădată. E tîrziu, mi-e teamă c-am întîrziat.

O prinse de mînă, o sărută. Ar fi vrut s-o țină așa de brațe o veșnicie, să simtă mereu acea piele catifelată a obrazului fetei. Dar Sanda se desprinse și începu să alerge pe aleile parcului. Andy se gîndi că nu-l iubește, că poate iubește pe altul. Gîndul îl descumpăni, simțea că se sufocă. Oare într-adevăr nu-l iubea?

Andy fu copleșit de bucurie, se simțea cel mai fericit om de pe pămînt, nu mai mergea, parcă plutea alături de ea. Clipa atît de visată sosise; acum era sigur că-l iubește; totuși fu atît de surprins, încît rămase buimac și nu mai reuși să scoată cîteva sunete articulate. De alfel cuvintele ar fi fost de prisos; ei se priveau, se înțelegeau prin alfabetul cunoscut doar iubirii.

Alergă în urma ei pînă îi simți respirația îngreuiată de efort. Deodată auzi glasul fetei:

— Ajunge Ardy, am obosit. Și ca să nu crezi... Apoi nu mai spuse nimic, dar se întoarse brusc cu fața spre el, și-l sărută ușor pe obraz!

Cînd își reveni Andy, era prea tîrziu, ajunseseră la tabără.

Întinse instinctiv mîna, parc-ar fi vrut să atingă o ființă invizibilă, văzută numai de el.

Deodată, zbîrnîitul strident al telefonului, așezat în apropiere, îl trezi din visare. Vru să se îndrepte spre telefon, dar junghiul de deasupra genunchiului îl ținu pe loc. Intinse mîna și ridică cu greu receptorul telefonului, care sunase pentru a patra oară. La celălalt capăt al firului se auzi glasul mamei:

Alo, Andy. Cum te simți?, nu răspunse, ci întrebă în grabă:

— Ce e cu Sanda?

— Se pare că va fi salvată. A fost lovită destul de rău. Dar...

— Se pare!? Andy sesizase greșeala făcută la celălalt capăt al firului.

— Da, adică medicul a spus că, dacă presupunerile i se adeveresc prin radiografie, va fi nevoie s-o transporte la București pentru operație. Îți mulțumește pentru alergătură, căci altfel...!

Cu receptorul în mînă, Andy fu cutremurat de parcă ar fi fost curentat. Nu auzi sfîrșitul frazei. Zise un sărutmîna și se lăsă pe canapeaua din colțul camerei. Se uită la ceas. Era 9 și 15 minute. În prima clipă, voi să plece la spital; își dădu însă imediat seama că nu va ajunge nici pînă la ușă. Trebuia să se odihnească. Încercă să adoarmă, somnul însă îl ocolea, se întorcea zadarnic pe-o parte și pe alta. Se zvîrcolea în pat, se înroșise și era lac de apă. Avea evident temperatură. Nu putea să reziste coșmarului, aprinsese veioza și înghiți fără apă, un somnifer. Se liniști repede și adormi.

Se trezi dimineața tîrziu. Simțea capul greu; încercă să se ridice dar ameți. Își puse mîna pe genunchiul lovit și fața-i radie de bucurie, durerea devenise suportabilă. Făcu chiar cîțiva pași prin cameră, se opri o clipă în fața ferestrei, trase perdelele și o deschise larg. Razele soarelui, destul de puternice pentru o dimineață de iarnă, pătrunseră în cameră luminînd-o.

De la înălțimea vilei valea care cobora străjuită de brazii înfipți cu putere în stîncile munților alcătuia o imagine pe care și-ar fi dorit-o fără îndoială orice fotograf pasionat.

Dar acolo la fereastră, Andy nu vedea nimic, deși privirea sa, fixase exact un singur loc. El privea absent, respirînd aerul rece al dimineții. Trăia din nou întîmplările petrecute cu puțin înainte. Mintea îi lucra febril: „Cum nu putuse ocoli bradul?... Dacă ar fi ascultat-o pe Sanda... Dacă n-ar fi vrut să facă pre grozavul... să-i întreacă pe ceilalți..." Sanda nu fusese niciodată atît de fericită, ca-n dimineața aceea. Îi spusese chiar ea. Se simțise minunat, cînd Sanda se sprijinise de brațul său la urcat, cînd îi spusese că e puternic, că lîngă el nu-i e frică. Voia să-i arate că e cel mai bun conducător și încercarea sa eșuase în cel mai groaznic mod.

Acum era în stare să facă orice, pentru a o salva; dar nu mai putea face nimic; își dădea bine seama. Totuși ceva lăuntric, îi spuse să încerce încă, să lupte pînă la capăt.

Se smulse de lîngă fereastră prea tare însă, genunchiul nu rezistă șocului, îl duru.

Se hotărî să plece, s-a caute pe Sanda.

Își aruncă pe umeri scurta îmblănită și părăsi vila, îndreptîndu-se spre stația de taximetre. Singură, placa indicatoare îi arătă că ajunsese. Se plimbă nervos, uitîndu-se la acele ceasornicului care înaintau cu repeziciune. O clipă se gîndi chiar să plece pe jos. Renunță însă cînd simți o nouă înțepătură a genunchiului. Zări în sfîrșit silueta îndepărtată a unei mașini ce se apropia cu greutate. Opri masina și-l rugă pe șofer să-l ducă repede la spital.

Mașina porni, luînd de data asta viteză. Stîlpii de telegraf se succedau cu repeziciune. Andy părea atras de jocul lor. Dar, deodată închise ochii și fu cutremurat de un fior. Se hotărî să nu mai privească pe geam. Făcu eforturi să-și amintească acțiunea unui film de aventuri, văzut cu o săptămînă în urmă. Cînd nu mai știa ce să facă, fu trezit de frîna rotilor cu lanț ale mașinii. Ajunsese la spital. Plăti în fugă și coborî nemaiașteptînd restul.

În camera de gardă îl găsi pe doctorul G... aplecat asupra unor grafice de temperatură a bolnavilor. Amabilitatea omului în alb nu avu darul să-l liniștească și peste cîteva minute, cînd află gravitatea accidentului și că Sanda fusese transportată de urgență la București, îngălbeni în așa hal, încît îl sperie chiar pe medic.

Ieși, părăsi deznădăjduit încăperea. Îl durea capul, așa că preferă să facă cîțiva pași prin aerul rece. Plimbarea avu un efect binefăcător asupra stării lui psihice.

Știa că trebuia să facă un singur lucru: să plece la București. Credea că prezența lui acolo ar da lat curs lucrurilor, credea într-un miracol.

Nu se mai întoarse la vilă, se îndreptă spre gară.

Sala de așteptare era aproape plină, călătorii încercau să se încălzească, doi copii alergau stîrnind zîmbetele celor din jur. Andy renunță să intre, deși erau cîteva locuri libere; veselia îl indispunea. Ieși pe peron și se plimbă prin zăpadă, stîrnind mirarea ceferistului, care-i spuse că pînă la tren mai sînt 30 de minu-

te. Părea că zăpada îl liniștește, nu simțea răceala vîntului ce-i răsfira părul care-și schimbase culoarea în alb.

Trenul sosi, prin minune, fără întîrziere, în acele zile pline de zăpadă răscolită de viscol. Ajută la urcare o bătrînică și pătrunse într-un compartiment gol.

La București, trebuia să ajungă seara tîrziu. Acum avea timp de gîndire.

Pentru prima oară, prin fața ochilor i se perindă întreaga perioadă de timp în care Sanda fusese lîngă el. Văzu acea primă zi de școală, se văzu timid și fricos într-un colț uitîndu-se cu disperare la părinții, care pentru prima oară îl lăsau acolo în mîna unor necunoscuți. Ce s-ar fi făcut, dar ea, micuța buclată, nu ar fi venit el și nu l-ar fi întrebat cu o voce subțire, dar curajoasă: Cum te cheamă ?. Atunci el a spus primele cuvinte de la plecarea părinților și de atunci nu s-a mai uitat cu disperare spre locul lor. Micuța a devenit prietena lui. Acum nu mai era singur, devenise mai curajos. În clasă i-a spus să stea lîngă el și ea s-a așezat. De aici a început marea lor prietenie.

Peste trei ani — își aminteste Andy — s-a bătut cu răutăciosul care-o trăgea de codițe, deși era cel mai slab dintre toți. Cînd a venit acasă terfelit, zdrelit, a spus că a căzut în timp ce alerga.

În clasa a VIII-a, o invitase prima oară la film; el îmbrăcase costumul cel nou, își pusese prima oară cravată iar pantofii, deși îl strîngeau, erau la modă. Sanda, veselă, i-a spus că-i stă bine: de atunci poartă peste tot cravată.

A venit apoi examenul de admitere, au învățat și atunci împreună.

O zguduire și trenul s-a oprit.

Andy își aminti că nici măcar nu-i mulțumise.

Dacă n-ar fi fost ea nu s-ar fi situat desigur printre prieteni.

Trenul porni din nou.

Întins pe canapeaua din apropierea geamului, Andy își aminti acum de anii de liceu. Erau și acum colegi. În clasa a X-a în primele trimestre învăța la fel de bine ca înainte. Apoi începuse să chiulească, să fumeze — pășea pe un drum greșit.

Atunci, în acele clipe de maximă importanță, pentru viața lui de mîine, a intervenit Sanda; ea a fost singura care l-a convins că greșește. Ei îi datora totul. Apoi a redevenit cel dinainte. O prețuia nespus pe Sanda, o asculta totdeauna, era fericit cînd se plimbau împreună. Cînd Sanda, din întîmplare, era cu vreun coleg, era trist, simțea că pierde ceva, și-l privea cu antipatie pe cavaler.

Își opri pentru cîteva clipe gîndurile aici.

Trenul trecu în mare viteză printr-o mică gară acoperită de nămeți plîngînd printre țurțuri. Se auzi zgomotul biletelor perforate. Andy și-l căută pe-al lui în haină și-l întinse conductorului care salută și trase cu zgomot ușa în urmă-i.

Se întinse din nou pe canapea. Se uită la ceas, mai avea două ore pînă la București.

Își continuă șirul amintirilor întrerupte de venirea conductorului.

În clasa a XI-a își dădu seama că Sanda îi place, o iubea pe ascuns, îi scrisese chiar o poezie pe care nu avusese curajul niciodată să i-o citească, deși fusese de atîtea ori sigur că are să-i placă. De fiecare dată se temea de ceva, îi era teamă de reacția Sandei, așa că renunță în repetate rînduri. Adesea în timpul orelor îi plăcea să-i contemple frumusețea ochilor care se asemănau cu două bobițe de smarald, gingășia micilor buze pline de-un rubiniu natural, sau farmecul suvițelor blonde de păr ce-i lunecau pe umeri. În ora de sport admira silueta zveltă a Sandei, îi părea coborîtă dintr-o pînză de Rafael. Dar Sanda era omul cu care aborda cele mai diverse probleme; o discuție cu ea nu plictisea niciodată, era o plăcere să stai în preajma unui astfel de om și pentru asta Andy o prețuia cel mai mult.

Amintirile despre Sanda, atît de numeroase, revăzute în fuga trenului, se apropiau de sfîrșit. Acum, Andy își aminti de ultima perioadă, petrecută lîngă Sanda, devenită, datorită lui, întunecată. În vacanța de iarnă, fuseseră trimiși de școală, într-o tabără la munte. Așteptaseră cu atîta nerăbdare ziua plecării.

Amintirile se opriră aici. Văzuse de atîtea ori în ultimul timp următoarea perioadă încît îi era teamă s-o mai revadă. Pentru a alunga gîndurile se ridică și trase fereastra vagonului, care se deschise cu greutate. Scoase capul și vîntul îi resfiră părul așezat și așa în neorînduială. Aerul rece îl sili să plece de lîngă geam, peste cîteva clipe trase de mînerul ferestrei care de data aceasta alunecă singură.

Trenul șuieră prelung. Intrau în București.

Se pregăti de coborîre. Cînd frînele scrîșniră pe peron, era deja jos. Nimerise într-un grup de studenți care plecau la munte, își făcu loc cu greu prin gloata gălăgioasă și se îndreptă spre ieșire.

Peste o jumătate de oră îl aștepta în sala clinicii pe profesorul P... care o operase pe Sanda. Cînd profesorul, un om de vreo 40 de ani, înalt, cu ochii căprui, căruia părul începuse să-i albească pe la tîmple, deschise ușa cabinetului, Andy care-l recunoscu după descrierea făcută de medicul de gardă, făcu un pas înainte, blocîndu-i trecerea. Rosti cîteva cuvinte de scuză, se prezentă și se adresă:

— Domnule doctor, spuneți-mi Sanda cum se simte ? Pot s-o văd ?

Urmară cîteva clipe de tăcere; medicul, deși

se întîlnise adesea cu astfel de situații, de data asta cuvintele tînărului din față, îl surprinsese nepregătit. Simți nevoia cîștigării cîtorva clipe pentru formularea răspunsului. Își aprinse o țigară, aruncă fumul pe nas și apoi rosti:

— Destul de bine după o operație care mi-a dat multă bătaie de cap.

Rostise cuvintele fără convingeri și îi păru că tînărul sesizase. Continuă mai departe.

— Peste cîteva zile o să se simtă mult mai bine. Trebuie să se odihnească, să doarmă, și apoi totul va fi bine.

— Deci, încă nu pot s-o văd. Dar, domnule doctor, va mai avea oare de suferit de pe urma acestui accident ? Era întrebarea de care medicul se temea cel mai mult, știa că ea va veni, dar nu se gîndea că va sosi așa de repede. Cînd se pregătea să spună totuși ceva, fu salvat de sora care intră căutîndu-i cu privirea.

— Domnule profesor, sînteți căutat la telefon în legătură cu conferința de mîine.

Medicul primi acest ajutor neprevăzut, răsuflînd ușurat. Îi spuse lui Andy să-l aștepte puțin. După cîteva clipe silueta în alb a medicului dispăru din sală.

Teama medicului fusese îndreptățită; pentru prima oară se trădase singur; într-adevăr pe Andy nu îl convinseseră cuvintele acestuia, ba mai mult reușiseră chiar să-l trezească o stare de neliniște. În cele cîteva minute, se hotărî să-i spună medicului că e bărbat și că indiferent de starea Sandei, trebuie să lupte împreună pentru vindecarea ei.

Nu-și terminase gîndurile cînd medicul reapăru. De data asta se îndreptă direct spre el.

— Tinere, iartă-mă c-am întîrziat: problemele astea profesionale îmi răpesc tot timpul. Acum însă am terminat. Aș vrea să discutăm puțin. Ce-ai zice de-o plimbare, spre Cișmigiu, de pildă ?

Lui Andy numai de plimbare nu îi ardea, așa că întîrzie puțin cu răspunsul.

— Hîm, după cum văd nu te prea încîntă propunerea mea.

— Ba da, domnule doctor, dar mă gîndeam... !

— Lasă gîndurile astea, nu-ți ajută la nimic. Mai bine strînge-ți fularul și s-o luăm din loc.

Coborîră treptele clinicii. Afară bătrînul București împodobit cu puf alb și proaspăt te făcea să uiți pentru o clipă necazurile pentru a-i contempla frumusețea de basm. Medicul încercă acea ușurare sufletească, pe care o simți într-o astfel de împrejurare, după o zi încordată de lucru. Bucuria îi fu de scurtă durată, privirea îi căzu pe figura tînărului de alături. Ochiul medicului descoperi durerea și tristețea adîncă.

— Dragul meu, nu te bucură splendoarea peisajului ?

— Nu, domnule doctor, atîta timp cît Sanda e acolo poate într-o stare gravă.

— Ții mult la ea ?

— Mult e puțin spus. Pot să fac ceva pentru ea ?

— Da !

— Ați spus da ? vă rog spuneți-mi ce trebuie să fac !

— În primul rînd să te liniștești, apoi să tragi un pui de somn, ai ochii roșii și după aceea vei afla restul. Ai înțeles ?

— Nu prea, dar dacă îi va ajuta, fac orice. O să pot s-o văd ?

— Poate, dacă ai să faci totul întocmai.

O undă de speranță apăru pe fața lui Andy, care atinse cu mîna o ramură încărcată de zăpadă și fu stropit de puful rece ce-i acoperi fața și mîinile.

Medicul se bucură, reușise din nou să-și vindece pacientul. Știa însă bine că leacul dat acestuia își va pierde repede efectul. Cîștigase însă timp pentru a găsi altul mai puternic.

— Acuma gata, fugi ! Ne întîlnim la ora. .. . în holul clinicii. De acord ?

Își strînseră mîinile, se despărțiră.

Andy se întoarse înapoi, privind de data asta tabloul construit de măreția iernii.

Medicul îl privi în timp ce-și aprindea o nouă țigară, apoi intră pe poarta Cișmigiului. Se gîndea, la operaița sa, reușise s-o salveze pe fată, dar starea ei post operatorie, faptul că nu-și mai amintea nimic, că delira, îl făcea să se teamă. Simptomele arătau o accentuată

pierdere a memoriei. În acest caz salvarea era una singură; realizarea unui şoc puternic prin intermediul unei persoane sau imagini, văzută puțin înainte de accident. Se gîndea la Andy, dar şocul putea fi fatal. în caz de nereuşită, condamnînd-o pentru totdeauna. Totul trebuia pregătit minuțios.

. . . .

Pregătirea fusese terminată. Andy trebuia să joace „rolul principal“, dar nu pe-o scenă obişnuită de teatru, ci pe scena, fără cortină a vieții Trebuia să joace perfect, fără greşeală, fiindcă în scenă nu era instalată cuşca sufleorului.

Andy înțelesese **totul,** îşi dădea seama prea bine.

Era îmbrăcat la fel ca în ziua ghinionistă.

Fu anunțat că trebuie să intre în camera Sandei (Era un anunț fals, medicul urmărind starea lui Andy, încercînd să-şi dea seama, dacă Andy va fi capabil să-şi îndeplinescă sarcina).

În colțul unde stătea, Andy simți cum i se accelerează pulsul, inima lovind cu puterea unui ciocănaş în pereții pieptului. Se ridică totuşi, se gîndi la Sanda, se linişti şi înaintă cu paşi cît mai siguri înainte.

— Foarte bine ! se auzi glasul medicului care apăru din urma geamului, prin care privise totul. Acum sînt sigur că vei reuşi. Totul depinde de tine. Succes !

— Credeți că voi izbuti ?

— Sînt sigur. Curaj !

Medicul spuse ultimele cuvinte cu convingere în glas, dar îşi ascunse expresia feței, uitîndu-se o clipă pe fereastra clădirii. Din fericire Andy nu sesizase gestul acestuia.

Anunțul următor fu cel real.

Andy se ridică, privi spre locul medicului, apoi spre locul unde stăteau părinții Sandei. Zări buzele care încercau să zîmbească forțat, ochii care aşteptau o minune, ochii aceia ce-l implorau, pumnii strînşi. Toți aşteptau cu înfrigurarea, cu disperarea normală unei astfel de clipe.

Păşi cu convingere, trecînd prin uşa ce se deschise în față. Ştia dinainte tot ce va găsi în cameră. Se îndreptă spre patul din colțul încăperii.

Acum zărea chipul fetei, care nu-l observase încă.

Roşeața de totdeauna din obrajii fetei dispăruse, la fel şi zîmbetul din colțul buzelor pline de sînge altădată. Sanda devenise alt om ? Cum trebuie să procedeze ? Uitase oare totul ? — acestea erau gîndurile care-l frămîntaseră pe Andy.

Deodată Sanda întoarse capul, cei doi ochi ai fetei îl priviră, ca şi cum l-ar fi văzut prima dată. Unde era strălucirea vie de altă dată ? Apoi privirea fetei se opri din nou în locul unde o găsise pironită prima oară.

Pe Andy îl sperie acest prim insucces. În fața ochilor îi apăru aspectul îngrozitor al eşecului. Îşi dădu seama cît de mult iubeşte ființa plăpîndă din fața-i, căreia suferința nu reuşise să-i mascheze finele trăsături. O asemui cu o floare gingaşe aplecată de ropotul ploii, care nu-şi pierduse parfumul ademenitor.

Se pregăti pentru marea încercare, înaintă. Se afla în fața Sandei, perpendicular pe direcția patului, în aşa fel încît privirea fetei nu-l putea ocoli. Simțea că totul depinde de el. Rosti cu vocea cea mai obişnuită, cea mai convingătoare :

— Sanda, te iubesc ! Trebuie să mă înțelegi, trebuie să mă recunoşti, auzi, tre-bu-ie !

Fata îl privi în acel moment în față, ochii ei albaştri luciră la fel de viu ca înainte, expresia feței arăta uimirea, mîinile pînă atunci liniştite se mişcară nervos şi abia apoi se auzi glasul slab, dar cu aceeaşi nuanță ca înainte:

— Ce s-a întîmplat Andy ? Ce-s cuvintele astea ?

Băiatul se prăbuşi pe scaunul din față, parcă anume pregătit, broboanele de sudoare se uniseră cu lacrimile de fericire şi îi curgeau împreună pe obrajii ce radiau de bucurie.

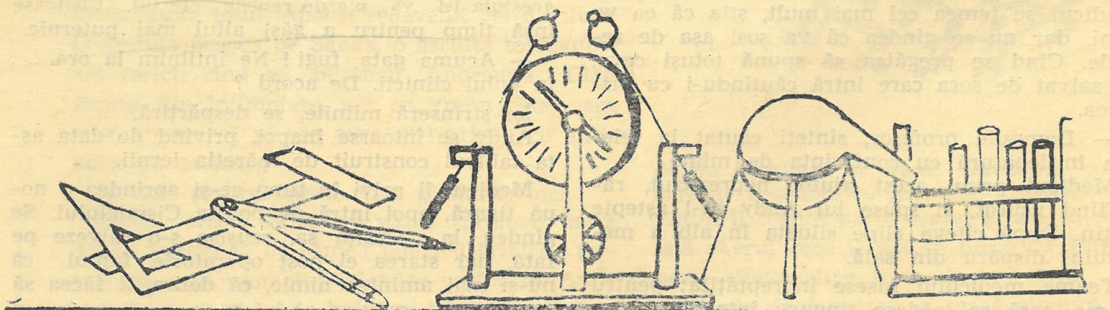
Se repezi spre Sanda, o sărută, îi opri mîinile în ale sale. Emoția îl copleşea, îi gîtuia din nou cuvintele.

— Andy ce e cu tine ? De ce sînt aici ? Nu vrei să-mi spui odată ce s-a întîmplat ?

— Nimic Sanda, sau poate numai un vis urît, care a trecut. Atîta tot. Ştii Sanda viața e aşa de frumoasă, afară e atîta soare. Apropo, ştii, au înflorit ghioceii, ieri ți-am cules un buchet. Eşti lîngă mine la fel ca atunci. Nici nu poți să înțelegi ce înseamnă asta — o îmbrățişă din nou. Restul o să afli mai tîrziu, sau niciodată.

Au rămas privind ghioceii plăpînzi dar mai tari ca zăpada şi gheața. Se aseamănă atît de mult cu ei.

Viața lor începea din nou.

Din activitatea cercului de franceză

Din „Brèves nouvelles de France“

Les explorateurs francais d'un monde nouveau

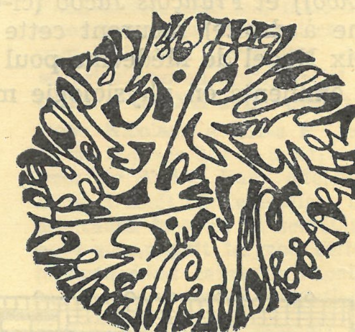
On dit généralement qu'il n'y a plus de terres vierges. Aussi n'est-ce plus au sens géographique ancien du terme qu'il faut entendre le mot exploration. Les explorateurs français modernes se rendent dorénavant sous terre, sous le mer, sous la glace, etc... dans l'ionosphère ou dans l'espace.

Si les spéléologues travaillent parfois au bénéfice du tourisme et souvent en tant qu'auxiliaires des hydrologistes, il arrive aussi qu'ils se livrent à des expériences scientifiques de survie souterraine. *Michel Sifre* a fait école et ses émules battent des records d'isolement qui se traduisent par des progrès dans la connaissance des automatismes internes de l'homme.

Le Commandant *Cousteau* et son équipe, grâce à la Calypso, aux *soucoupes plongeantes* et à *l'Ile flottante*, au sous-marin *Archimède*, révèlent peu à peu les secrets des profondeurs marines, tandis que les „pétroliers“, sur leur plates-formes ou à bord des navires spécialisés comme le *Térébel*, cherchent le moyen de percer le plateau continental par flexo-forage ou par une colonne oscillante, concurrençant ainsi les tentatives de plongée profonde généralment faites dans le même but.

Les expéditions polaires françaises, toujours animées par l'équipe de *Paul-Emile Victor*, n'ont fait quant à elles développer leurs campagnes. Au *Groenland,* elles poursuivent des études glaciaires dans les profondeurs de l'inlandsis où l'on retrouve des glaces fossiles qui apportent de précieux renseignements aux paléontologistes désireux de mieux connaître les grandes glaciations des ères géologiques. Dans *l'Antartique* en *Terre Adélie* ou dans les *Iles Kerguelen,* les missions sont devantage préoccupées des études atmosphériques qui font progresser à grands pas la météorologie, et même de celles de l'ionosphère que l-on atteint au cours des tirs de fusées, analogues à ceux qui ont été réalisés au printemps dernier.

Après cela il ne reste plus aux astronomes qu'à viser les satellites artificiels, ainsi quel'aréussi l'Observatoire de Haute-Provence, ou à déecouvrir de nouveaux satellites naturels des planètes, comme l'a fait l'an dernier *M, Dolfuss* pour Saturne.

Les plus recents Prix Nobel Francais

L'attribution du Prix Nobel est généralement considerée dans le monde comme la consécration d'une grande carrière, soit en littérature, soit dans le domaine des sciences. Or il est dans la vie d'un peuple des périodes bénéfiques ou les talents s'imposent et oû. grâce à ceux-ci, le rayonnement d'un pays est plus intense.

La France n'a jamais été absente bien longtemps du palmarès des Prix Nobel et, depuis le dernier conflit mondial, le Prix Nobel de littérature a été attribué à plusieurs de nos compatriotes dont l'influence sur le mouvement des idées a été incontestable:

André Gide obtint cette distinction suprême en 1947;

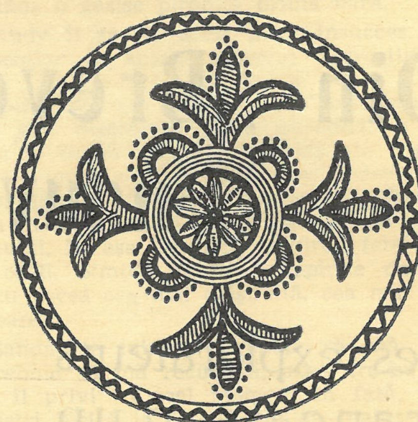
François Mauriac fut couronné en 1952;

Albert Camus, qui marqua tellement toute génération d'après-guerre, en 1957;

Saint-John Perse, poète d'accès parfois difficile, fut distingué en 1960;

et *Jean-Paul Sartre*, bien qu'il s'en soit défendu et qu'il ait refusé le prix, fut désigné en 1964" pour sont oeuvre abondante en idées qui, par l'esprit et la recherche de la vérité, a exercé une vaste influence sur notre époque".

Les scientifiqués ne sont pas en reste puisque l'année 1966 vit l'attribution du Prix Nobel de Physique à *Alfred Kastler* pour ses travaux de physique optique qui conduisirent à des applications riches d'avenir comme le laser et le maser, alors qu'en 1965 déjà une équipe, qui honore l'Institut Pasteur, figura parmi les lauréats. En effet MM. *Jacques Monod, André Lwoff* et *François Jacob* (ci-dessus de gauche à droite) recurent cette année-là la Prix Nobel de Médecine poul leur travaux éminents en physiologie microbienne, en biologie moléculaire et en physiologie génétique. Ce fut un témoignage que, de nos jours, les grandes découvertes scientifiques ne peuvent plus être que l'oeuvre d'équipes bien soudées.

Dans les concours

— Au concours international de chat qui vient de se dérouler au *theâtre du Capitole de Toulouse*, les résultats suivants ont été proclamés:

— *Catégorie hommes* (pas de premier grand prix): Deuxièmes grands prix ex aequo: *Richard Arming, Ilie Baciu.*

— Médailles de vermeil: *Lieuwe Wisser, Gueorgui Tcholakov.*

— Médailles d'argent: *Ruud van Meer, Jean Henneveux.*

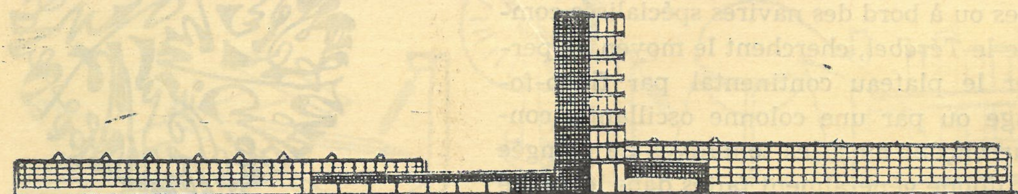
— *Catégorie femmes:*

— Premier grand prix: *Stefka Pogangelova.*

— Deuxième prand prix: *Maria Buzurin-Slatinaru.*

— Médailles de vermeil: *Olga Hadzi-Nesci-Dokic; Edita Gruberova, Csilla Zental;*

— Médailles d'argent: *Alzbieta Niziol, Mireille Maissa, Yvonne Marchal.*

Avînt tineresc, muncă rodnică

Pally Mircea

clasa a XI-a S, secretarul Comitetului U.T.C. al liceului N. NĂLCESCU

Alegerile U.T.C. - acțiune de mare însemnătate privind viața de organizație

Formarea și educarea tinerei generații — viitorul patriei noastre socialiste — constituie o preocupare de cea mai mare însemnătate a partidului și statului nostru, a întregii societăți.

Hotărîrea Plenarei Comitetului Central al P.C.R. din 29 noiembrie — 1 decembrie 1967 reprezintă un important program pentru ridicarea pe o treaptă superioară a activității educative a tineretului școlar din patria noastră. De asemenea recenta Plenară a C.C. al U.T.C. a adoptat un plan cuprinzător de măsuri, care vizează căile multiple de exercitare eficientă a atribuțiilor pe care le au organizațiile de tineret în procesul de formare și educare a tinerei generații, în participarea tot mai activă a acesteia la opera de construire a socialismului.

Doresc să subliniez încă o dată rolul de o deosebită importanță ce-i revine, în contextul noilor măsuri — grupei U.T.C. în cunoașterea amănunțită a sarcinilor elevilor din liceul nostru, a comportării lor zilnice, a problemelor pe care le ridică activitatea școlară și extrașcolară. Aici, în grupa U.T.C se hotărăsc cele mai concrete acțiuni ; aici trebuie să militām pentru folosirea celor mai operative și eficace forme de activitate.

Vom analiza în continuarea materialului nostru felul cum s-au desfășurat aceste alegeri de o mare importanță în liceul nostru. S-a căutat ca în birourile pe clase să fie aleși nu numai cei mai buni elevi la învățătură, dar și cei care aveau o activitate pe linie de U.T.C. rodnică. Dacă am reușit acest lucru, ne bucură, căci la acele clase suntem convinși că se va desfășura o bună activitate, dar pînă la ora actuală previziunile noastre nu se confirmă. Asupra acestui lucru vor reveni cu prima ocazie.

Deci, să trecem la fapte. În înțelegere cu tot comitetul, ai cărui membri trebuie să participe ca delegați, am hotărît ca aceste alegeri să se desfășoare pe cicluri de ani, începînd cu clasele a XII-a și terminînd cu clasele a IX-a.

Vineri 17 octombrie au avut loc alegerile în clasele a XII-a. Ordinea de zi a fost bogată, ea cuprinzînd o dare de seamă asupra activității desfășurate în anul trecut, planul de activități pe acest an (ne întrebăm : oare la cîte clase s-a realizat ceva din cele propuse ?) și în partea a doua alegerile propriu-zise. Fiind clesele cele mai mari din acest liceu, eram convinși că nu vom întîmpina greutăți, dar surprizele nu au lipsit. Astfel la casele : a XII-a D (secretar Debu Nicolae), a XII-a F (secretar Popescu M.) și a XII-a G (secretar Andrei Dan), adunările au trebuit să fie anulate fie din cauza faptului că secretarii nu s-au pregătit în mod serios (aceasta fiind cauza principală) sau lipsa tovarășilor diriginți de la adunare. Aceste adunări au scos în evidență și temeinica

pregătire a materialelor la clasele : a XII-a C, a XII-a E și a XII-a H. Cu micile deficiențe arătate, adunările s-au desfășurat statutar și au fost privite cu ceea mai mare seriozitate.

Sîmbătă 18 octombrie au continuat alegerile la clasele a XI-a. Și aici ordinea de zi a fost aceeași. Spre deosebire de clasele a XII-a, unde au trebuit să fie făcute și reprogramați, aici lucrurile au mers mai bine. Spun mai bine, deoarece au fost clase unde secretarii nu și-au întocmit în mod conștiincios materialele, fiind nevoiți să improvizeze la repezeală cîte ceva. Este cazul clasei a XI-a G secretar Gorgoi Ștefan) și a XI D (secretar Costandache Liviu). Sînt demne de apreciat adunările de la clasele a XI-a C (secretar Geru Dan), a XI-a E (secretar Mitulescu Liviu) și a XI-a F (secretar Bogosian Sergiu).

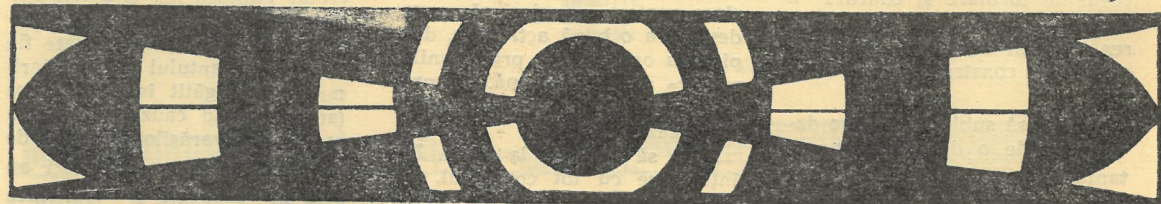
Luni 20 octombrie au continuat alegerile la clasele a X-a. Avînd deja un an de activitate în acest liceu ordinea de zi a cuprins aceleași puncte ca și la clasele a XI-a și a XII-a. Deși în majoritatea cazurilor se făcuseră restructurări, odată cu plecarea unor elevi la secția umasistă, totuși, și aici adunările s-au desfășurat cu spirit de răspundere. S-au evidențiat clasele a X-a A (secretarul Bărbulescu Constantin), a X-a H (secretar George Constantin) și aX-a E (secretar Dobrea Dumitru).

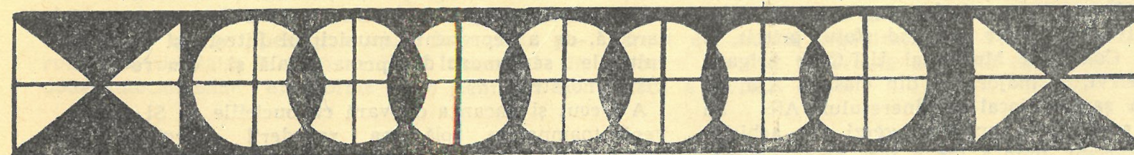

Marți 21 octombrie, delegații din partea Comitetului U.T.C. pe liceu au avut o sarcină ceva mai grea, deoarece ei trebuiau practic să constituie biroul organizației. Privind cu simț de răspundere sarcinile trasate, ei au făcut ca alegerile la ultimul ciclu de clase să se încheie cu succes. „Bobicii« s-au dovedit la înălțime și trebuie să evidențiez aici clasele : a IX-aB (secretar Viișoreanu Adrian), a IX-C (secretar Pușcașu Vasile), a IX-aD (secretar Mărăcine Gheorghe, și a IX-a E (secretar Vulpoiu Paul).

În mare cam așa s-au desfășurat adunările generale în liceul nostru. Avînd acest prilej, aș dori să mă adresez cu toată căldura tuturor uteciștilor din liceul nostru și organelor de conducere alese : vă rog să nu uitați că sîntem membrii unei organizații de tineret și că voi trebuie să fiți primi la toate atît la învățătură cît și la disciplină ! Căutați ca la clasele voastre să vă afirmați părerile și să fiți în fruntea tuturor acțiunilor ! Căutați să învățați cît mai bine, fiți disciplinați, participați la toate acțiunile organizate de liceu și de U.T.C. și veți fi respectați și prețuiți de toți colegii voștri și de toți tovarășii profesori !. Răspundeți la sarcini cu un călduros „prezent“ fie că este vorba la abonamentele la „Scînteia Tineretului« fie la muncă patriotică etc.

Cu speranța și dorința fierbinte că sfaturile și îndemnurile noastre se vor traduce în fapte, închei acest articol cu îndemnul adresat de tovarășul Constantin Voineag, prim secretar al Comitetului județean Argeș al U.T.C. „muncă entuziastă, sinceră, devotată, responsabilă — iată ce se pretinde tineretului.“

Bilanț al avîntului tineresc

Lăsînd modestia la o parte, pot afirma fără teamă de a greși, că din momentul intrării mele în acest bătrîn, dar veșnic tînăr focar de cultură, am participat la toate acțiunile de folos obștesc la care conducerea liceului a chemat colectivul de elevi. Pentru mine munca și învățătura constituie însăși viața, căci fără aceste două componente inseparabile a e caracterului unui om, viața nu ar avea nici o rațiune. Este de altfel bine cunoscut faptul că munca fizică înnobilează munca intelectuală. Închei aici cele cîteva considerații personale asupra acestui cuvînt pe care poporul îl numește brățară de aur și care se cheamă : MUNCA.

Scopul acestui articol este să facă un bilanț aproximativ al activității de folos obștesc desfășurată de elevii liceului nostru în ultimele luni și mai precis în acest an care, oricum, fără să observăm, se apropie de sfîrșit.

„Argeș III“ înainte de marea aventură — 1 iulie 1969

Dar să trecem la fapte concrete și să ne amintim în ordine cronologică :

— prima acțiune, 19 iunie — 3 iulie la Combinatul Petrochimic.

În sufletele elevilor mai răsuna ecoul ultimelor cuvinte ale tovarășului director Mitulescu Nicolae,

în care ne îndruma ca în cursul vacanței să participăm la munca patriotică organizată la diferite obiective economice. Urmînd sfatul primit, și ajutați de Comitetul Municipal U.T.C. o brigadă de 26 de elevi, în majoritate din clasa a X-a, au deschis un șantier local al tineretului. Aici au lucrat la amenajarea spațiilor verzi și, achitîndu-se de sarcini, munca lor a fost bine remunerată. Printre elevii care s-au evidențiat se numără : Vrbiescu George, Năstase Viorel, Bărbulescu Nicolae, Mihai Marin etc. Vă rog să rețineți numele elevilor Mihai Marian și Grigore Ștefan pe care îi vom mai întîlni și într-o altă situație.

Aflînd că la Podul Dîmboviței s-a deschis un

Comandantul brigăzilor „Argeș I și II", profesor Solomon Ion și comandantul brigăzii „Argeș III," elevul Pally Mircea, clasa a XI-a specială

șantier național al tineretului, am hotărît cu orice preț să formez o brigadă de muncă a elevilor din liceul nostru, care să urmeze după „Argeș-2", formată din colegii noștri din Cîmpulung-Muscel. Avînd în „veteranii" lui „Argeș-1" elevi serioși și buni tovarăși ca : Anghel Sorin, Mihai Marian, Zaboloteanu Constantin etc., am reușit să încheg un adevărat colectiv și astfel „Argeș-3" a luat

ființă. Dînd dovadă de voință și dragoste de muncă brigadierii mei s-au achitat cu bine de această sarcină, de a reprezenta municipiul Pitești, și rezultatele se cunosc din presa locală și din revista noastră.

A trecut și vacanța de vară cu bucuriile ei. Și a venit toamna cu plăcerea revederii colegilor. După o săptămînă de acomodare cu noua materie, în întreaga țară s-a declanșat campania de strîngere a recoltei. La această hotărîre liceul nostru a răspuns cu un călduros „prezent". Timp de 10 zile elevii claselor a IX-a, a X-a și a XI-a au ajutat la strîngerea recoltei în diferite cooperative agricole din județ. Ei au efectuat mii de ore de muncă patriotică la culesul merelor, prunelor

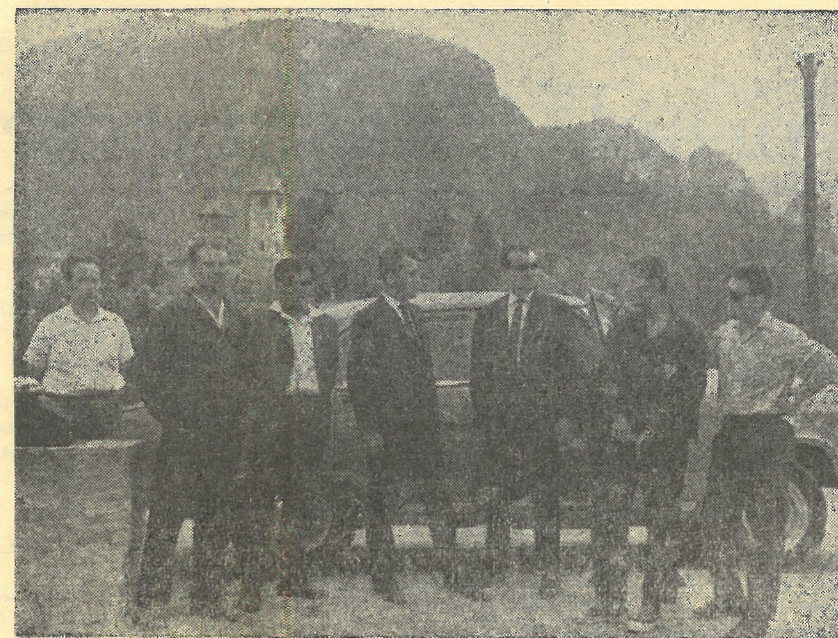
și al porumbului. În majoritatea lor elevii au muncit cu sîrguință, înțelegînd semnificația acestei măsuri gnerale. Deoarece este greu de făcut o evidențiere personală a elevilor, amintesc colectivele claselor a IX-a D, a X-a H, a XI-a D, a XI-a E, a XI-a H și a XI-a S.

Venind și 1 octombrie se aștepta reluarea cursurilor. Dar, o nouă hotărîre a amînat această

pînă la 10 octombrie. În acest timp I.A.S. Costești a solicitat liceului nostru o brigadă de 65 de elevi și deoarece mulți utecişti și-au exprimat dorința de a merge pentru a ajuta la culesul porumbului, pe data de 30 octombrie, îmbarcați în două autocamioane am pornit acolo pentru a în-

liceului nostru le-au fost aduse mulțumiri din partea colectivelor de muncă pe care le-au ajutat.

Ca o încununare a succeselor obținute pe acest front de muncă organizației U.T.C. a liceului nostru i-a fost decernată Diploma de onoare al C.C. a U.T.C.

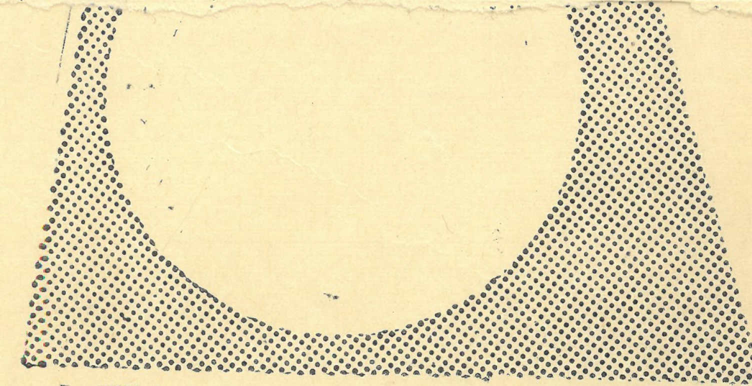

Oaspeți dragi în vizită pe șantierul de la Podul Dîmboviței — 1—21 iulie 1969.

scrie o nouă filă în bogatul dosar al muncii patriotice din acest an. Deși, aici condițiile au fost mai grele elevii au muncit strașnic, dovedind că participarea la acțiunile de folos obștesc a devenit o tradiție în liceul nostru.

Aceasta a fost ultima de amploare desfășurată pînă la ora cînd facem acest bilanț. Munca des-

Sîntem siguri că exemplul unor utecişti ca : Zaboloteanu Constantin, Mihai Marian, Grigore Ștefan, Șerban Ionel, Rusu Aurel etc. va fi urmat de toți elevii liceului. Numai așa, dragi colegi, vom continua tradiția încetățenită în liceul atît de scump nouă, celor care cu adevărat trăim viața de elevi și ale căror inimi bat la unison cu

JOCURI DISTRACTIVE

Cornel Constantinescu

clasa a X-a H

ARITMOGRIF LITERAR

A

	8	3	1	1	9	10	11	
	2	12	5	2	3	13	5	
	14	2	11	3	1	11	10	
		7	1	4	6	11		
1	15	4	5	1	3	1	11	10
		16	6	5	10	6		
		12	6	5	7	6		
		7	2	6	9	6		
	4	2	11	7	11	10	7	

B

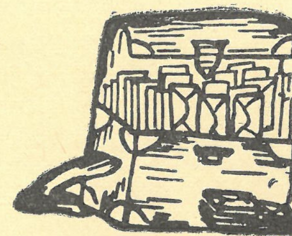
Inlocuind cifrele cu literele corespunzătoare veți afla de la A la B numele și prenumele unui poet clasic român, iar pe orizontal nouă din poeziile sale

Comandantul brigăzilor „Argeș I și II", profesor Solomon Ion și comandantul brigăzii „Argeș III," elevul Pally Mircea, clasa a XI-a specială

șantier național al tineretului, am hotărît cu orice preț să formez o brigadă de muncă a elevilor din liceul nostru, care să urmeze după „Argeș-2", formată din colegii noștri din Cîmpulung-Muscel. Avînd în „veteranii" lui „Argeș-1" elevi serioși și buni tovarăși ca: Anghel Sorin, Mihai Marian, Zaboloteanu Constantin etc., am reușit să încheg un adevărat colectiv și astfel „Argeș-3" a luat și al porumbului. În majoritatea lor elevii au muncit cu sîrguință, înțelegînd semnificația acestei măsuri gnerale. Deoarece este greu de făcut o evidențiere personală a elevilor, amintesc colectivele claselor a IX-a D, a X-a H, a XI-a D, a XI-a E, a XI-a H și a XI-a S.

Venind și 1 octombrie se aștepta reluarea cursurilor. Dar, o nouă hotărîre a amînat această

POȘTA redacției

1. Cristescu Nicolae — clasa a X-a
— „Începutul timid de... primăvară". Verificați ritmul.

2. Dobrea Dumitru — clasa a X-a
— „Luna somnului". Frumos titlu... Ce păcat „că v-a ieșit sufletul din trup"... Poate va reveni...

3. Udrișteanu Bogdan — clasa a XI-a B.
— „Glorie trecutului", „Flori de mai", „Stejar bătrîn" Nu. Ce-ați urmărit de fapt ?
Rima sau ritmul ?

4. Rădulescu Gabriel — clasa a XI-a E
— „Zi de vară". Nu. Poezia suferă în privința rimei și a ritmului. Vá așteptăm cu alte materiale.

5. Stroe Viorel — clasa a X-a
„Marea", „Nebuna" și „Noaptea", nu am imagini artistice ritm, rimă, măsură. De refăcut conform indicațiior.
„Poveste... cu humor" este ridicolă prin forma ei.

6. R.I.R., absolvent
Poezia nu poate fi publicată. Mai studiați prozodia!

7. Răzvan Demetriade
„Cuvintele luciei", nu —

8. Panaitescu Constantin clasa a XI-a S
Poezia nu poate fi publicată, Mai studiați prozodia!
loc în revista noastră.

9. P. Oștar.
„Copilăria", „Așteptare", „Fuga", „Cum rîul roade-n maluri", „Tutunul", „La moartea", „Neant", în prima variantă bune... dar... nu pentru publicare. Aplecați-vă mai mult asupra manuscriselor și adresați-vă redacției ca să vă dea indicații în legătură cu felul cum trebuie refăcute.

Alt pseudonim literar n-ați mai găsit ?

19. Stoica Nicolae, clasa a IX-a
„Rapsodie de toamnă, nu ! Nu știam că furnica „nefiid darnică", mai e și „zgîrcită"

11. Blegu Mihai, clasa a X-a B.
Poezia dumneavoastră ne anunță prozaic că vine iarna... ceea ce știam și noi de fapt.

12. Toboiu Nicolae, clasa a XI-a B.
„Cetatea de lumină" e întunecată de lipsa imaginilor artistice, a ritmului și a rimei. Faceți lumină în viitor !

13. Țîrcomnicu Ilie, clasa a XI-a G
Ar fi bine să reflectați asupra materialului trimis. **Nu uitați că sîntem și secolul al XX-lea. Ne bucurăm că începeți prin a scrie versuri clasice. De fapt toți au început la fel. Dar ar trebui să eliminați greșelile, în primul rînd, de ortografie și apoi de rimă și ritm.**

P. O. ȘTAR

